EKİM

İşçi sınıfının kurtuluşu kendi eseri olacaktır

BÜTÜN ÜLKELERİN PROLETERLERİ, BİRLEŞİN!

Sayı: 112, 1 Ocak '94

1995: Atılımlar ve parti yılı

Her bakımdan önemli bir yeni yıla girmiş bulunuyoruz. '94 yılının gelişme ve birikimleri buna işaret ediyor.

Sermaye düzeni 1994 yılma ani bir ağırlaşma gösteren ekonomik bunalımla girmişti. 5 Nisan saldırısından itibaren bu bunalımın faturası bir dizi tedbir ve mekanizma ile emekçi sınıfların omuzlarına bindirildi. Buna rağmen yılın sonunda ekonomik göstergeler bilançosu krizde herhangi bir hafifleme göstermiyor. Bir dizi gösterge (enflasyon, büyüme hızı, bütçe açığı, işsizlik, dış borç vb.), tüm cumhuriyet dönemi için negatif anlamda rekor düzeylerde seyrediyor. Dozu artırılan kirli savaş giderleri bu arada bunalımı ağırlaştıran ek bir faktör olmaya devam ediyor.

İktisadi bunalımı hafifletmede kapitalist düzen için her zaman tek çıkar yol faturayı işçilere ve emekçilere ödettirmek olmuştur. 1995 bütçesi ve özelleştirme yasası, sermayenin bu değişmez politikayı yeni yılda daha da ağırlaştırarak sürdüreceğini göstermektedir.

Buna karşılık, son bir yıl içinde büyük ücret ve hak kayıplarına uğrayan işçi ve emekçilerin buna öyle kolay razı olmayacaklarını gösteren işaretler de çoğalıyor. Eylül ayından itibaren başgösteren yeni kitle hareketliliği, aydan aya güçlenerek, Kamu çalışanlarının 20 Aralık genel iş durdurma eylemiyle '94 yılı içindeki en ileri düzeyine ulaştı. Tüm zayıflıklarına rağmen, 20 Aralık ve onu önceleyen bir dizi kitle eylemliliği, toplumun kokuşmuş düzen tarafından kirletilen havasına karşı taze bir rüzgar olarak esti. Kaldı ki bu henüz bir başlangıçtır; kitle hareketi henüz yeni yeni hız kazanıyor ve bir çok işaret dipten gelen dalganın kendini asıl olarak '95 yılı içinde yüzeye vuracağını gösteriyor. '95 yılının özelleştirme yılı ilan edilmesi ve yeni yıl bütçesinin kapsamlı bir saldırı programı olarak bağlanması, bu gelişmeye özel bir ivme kazandıracaktır.

Elbetteki sermaye sınıfı bu çaptaki bir iktisadi saldırının ancak çok yönlü siyasal tedbirler ve tuzaklar eşliğinde uygulanabileceğinin bilincindedir. Kendi cephesinden devlet terörü ve baskı yasaları, sınıf hareketi "içinden" ise sendika bürokrasisi, onun klasik silahlarıdır ve bunları yıllardır etkin bir biçimde kullanıyor. Dört yıllık hükümet icraatıyla paçavraya çevrilen sosyal-demokrasiye yeni bir çehre kazandırma girişimleri aralıksız sürüyor. Dinsel gericiliğin ve onun esas çatısı olan Refah Partisi'nin ise, sosyal hoşnutsuzlukları dizginlemede ve saptırmada ne denli etkili bir araç ve olanak olduğunu gitgide daha iyi anlayan sermaye, göstermeye çalıştığı aldatıcı rahatsızlığa rağmen bu kesime yeni etkinlik alanları açıyor.

Bu arada devreye sokulan iki yeni silahı daha var düzenin. Bunlardan ilki, Kürdistan'da özel timler kılığında yıllardır kirli savaşta etkin biçimde kullanılan MHP'dir. Kitle hareketliliğinin başgösterdiği bir sırada, MHP'li terör çetelerinin bir çok kentte öğrencilere ve direnişçi işçilere karşı sistematik bir saldırıya girişmeleri, nihayet metropollerde de devreye sokulduklarını gösteriyor. Öteki yeni silah "Yeni Demokrasi Hareketi"dir. MHP ile sivil terörü devreye sokan sermaye, eski TÜSİAD başkanı ile de "sivil toplum"u devreye sokuyor.

Düzenin tüm bu araç ve olanakları, bu sistematik hazırlıkları karşısında, işçi sınıfı ve emekçiler cephesi, duruma tahammülsüzlük ve mücadele isteğinin güçlenmesi dışında, yazık ki büyük bir donanımsızlık içindedir halihazırda. Kitlelerin politik bilinci zayıf, politik nitelikte bir örgütlenmeleri ise halihazırda yoktur. Örgütlü devrimci hareket henüz son derece cılız ve gelişmekte olan kitle hareketine müdahalede etkisizdir. Dahası, 12 Eylül karşı-devriminin tahribatı ortamında dünün

devrimci hareketinden dönüşen ve sınıf hareketinin bugünkü geri düzeyine sağladığı uyumla palazlanmaya çalışan yeni reformist akım, bu tür bir devrimci müdahalenin önüne ek güçlükler çıkarmaktadır. Başta Türk-İş yönetimi sendika merkez yönetimleri bir-iki istisnasıyla gerçek birer ihanet karargahı olarak iş görmektedirler. Sermayenin işçi sınıfı hareketi içindeki sadık uşakları olarak hareket etmektedirler. Sınıf hareketinin baskısını hisseden ve birşeyler yapmak gereği duyan alt kademe sendika bürokratları ise, yeni türden sosyal-reformist akımlardan aldıkları politik desteğin de verdiği rahatlıkla, ayak sürümeyi sürdürmektedirler.

Gelişmekte olan sınıf hareketinin bugün sermaye devletini büyük sıkıntılara sokan Kürt özgürlük hareketi gibi önemli bir müttefiği elbette vardır. Fakat yazık ki politik yönden bugün için hala son derece zayıf olan ve sistematik bir tarzda estirilen güçlü şovenist rüzgarın etkisinden tam kurtulamayan geniş işçi-emekçi kitleleri, bunun açık bir bilincinden henüz yoksundurlar. Ancak en ileri kesimler Kürt özgürlük mücadelesinin taşıdığı özel önemi hissetmekte, fakat onlar da büyük bir bölümüyle bu bilinci etkin bir politika olarak kitlelere yansıtmakta zayıf davranmaktadırlar. Yeni reformizm bu sorunda da olumsuz bir rol oynamakta, oportünist ve korkak bir tutumla hareket etmektedir.

Kürt hareketinin kendisine ve Kürt sorununun yeni yıldaki muhtemel seyrine gelince, bu artık büyük ölçüde Türkiye'nin metropollerindeki mücadelenin seyrine bağlıdır. İşçi ve emekçi hareketindeki muhtemel bir politik sıçrama, özgürlüğü için savaşan Kürt halkının önüne yeni ufuklar ve olanaklar açacaktır. Tersi durumda ise, bugünkü kilitlenme devam edecektir. PKK'nın, Türkiye'deki devrimci gelişmelerin gecikmesi durumunda, bu kilitlenmeye uluslararası platformlarda bir çıkış arayacağı, dolayısıyla sistem içi bir "siyasal çözüm"ü zorlayacağı, bugün her zamankinden daha açık görülür hale gelmiştir.

Kitle hareketinin son aylarda ivmelenen gelişmesi düzenin sıkıntılarını ağırlaştıracağı gibi, kendi cephesindeki bir dizi zaaf ve zayıflığın üstesinden gelinmesi için de elverişli bir zemin oluşturacaktır. Herşeyden önce, işçi sınıfının ve emekçilerin gelişen eylemliliğine karşı tutum, her parti ve kurumun gerçek konumunun bizzat mücadele içindeki kitlelerce anlaşılmasını kolaylaştıracaktır. Devlet aygıtından sendika bürokrasisine, adil düzen demagoglarından terör şebekesi MHP'ye kadar...

Bununla birlikte önemli gelişmelere gebe bu yeni döneme öncü partiden yoksun olarak giriyor olmak, bugün işçi sınıfı hareketinin en büyük eksikliği olmayı sürdürüyor. Komünistler, bu ihtiyaca henüz yanıt vermeyi başaramamış olmanın, sınıf hareketinde yankı bulacak bir önderlik müdahalesi düzeyi ve kapasitesi yakalayamamanın ağır sorumluluğunu taşımaktadırlar omuzlarında.

* * *

"Parti, proletaryanın gerçek öncüsü rolünü oynayacak, eylemiyle bu sıfata hak kazanacak devrimci sınıf partisi, komünistlerin öznel bir zorlaması değil, fakat sınıf hareketinin gerçek ve bugün için son derece acil bir ihtiyacıdır." Bu tespit, '94 yılına girilirken kaleme alınan *'94 Dönemeci* başlıklı başyazıda tartışılan sorunların ana ekseni durumundaydı. Hareketimizin sorunları, sorumlulukları ve görevleri bu temel ihtiyaç üzerinden tanımlanıyor ve '94 yılının bir "dönemeç" yılı haline getirilmesi için bilinçli ve planlı bir azami çaba bu çerçevede talep ediliyordu.

O güne kadarki gelişme süreçlerimiz ve o günkü gerçeklerimizden hareketle, '94 yılını bir parti yılı haline getirmenin güç, fakat "'94 yılını geride bıraktığımızda parti ile aramızda işin esasının halledilmiş olması anlamında" çok fazla bir mesafenin bırakılmamış olmasının ise olanaklı olduğu vurgulanıyordu: "'94 yılını bizi partiye ulaştıracak bir dönemeç haline getirebilmek, parti ile aramızdaki mesafeyi doğru değerlendirmek ve hareketin tüm güçlerini ve olanaklarını bu mesafeyi tüketecek bir biçimde planlamak ve harekete geçirmekle olanaklıdır. Bu bir doğru değerlendirme, öncelikleri isabetle saptama ve eldeki güçleri planlı bir biçimde yoğunlaştırma sorunudur."

Nisan tarihli *MK Değerlendirmeleri* de bu amaçla kaleme alınmıştı. Bu değerlendirmelerde hareketimizin zaaf noktaları, temel eksiklikleri, öncelikli görevleri, sorunlara ve görevlere ilişkin yoğunlaşma alanları yeterli açıklıkta ortaya konulmaktaydı. Burada bütün sorunlar partileşme süreci ekseninde tartışılmış, bu süreç bir nitelik geliştirme süreci olarak tanımlanmış, niteliği geliştirmenin ise kendini "ideolojik-politik açıklık ve sağlamlıkta, ör-

gütsel oluşumda, kadrolaşmada, politik faaliyet kapasitesinde, ve kuşkusuz proleter kitleleri etkileme, harekete geçirme ve onlara başarıyla önderlik etme yeteneğinde" göstereceği gerçeği üzerinde durulmuştu.

Geride bıraktığımız kritik yılın bilançosu tartışmalı bir mahiyet taşımaktadır. Komünistler bu yıla elbetteki bazı önemli adımları sığdırmayı başardılar. Herşey bir yana yıllardır eksikliği gelişmemizi sınırlayan önemli bir etken olan legalitenin kullanımında ciddi bazı yeni adımlar attılar. Ki bu, *'94 Dönemeci* değerlendirmesinde üzerinde önemle durulan sorunlardan biriydi: "Yeni dönemde özel önem taşıyan bir öteki sorun, illegal çalışmayı artık yeni bir düzeyde, daha etkili araçlar ve daha zengin biçimlerle sürdürebilen bir legal çalışma ile birleştirebilmektir. ... Son bir yılda örgütü oturtmak, MYO'yu güçlen-dirmek ve örgütle bütünleştirmek doğrultu-sunda atılan adımlar legal çalışmayı daha etkin bir biçimde gündeme almayı da olanaklı kılmıştır. Bugün bu alanda etkin bir faaliyet ortaya koymak, artık hareketimizin gelişmesinin olmazsa olmaz koşullarından biri haline gelmiştir."

Sınıf hareketinin sorunlarına bağlı olarak mücadelenin ideolojik cephesinde gösterilen çabalar, öngörülen görevler doğrultusunda atılan bir başka önemli adım idi: "Devrimci hareket tasfiye sürecini yaşamaya devam ediyor. Tasfiyeciliğe karşı mücadele önümüzdeki dönemde yeni bir içerik kazanacaktır. Zira küçük-burjuva demokratizmi sınıf hareketinin gelişimini bozup sınırlayan rolü ile sahnededir. Tasfiyeciliğe karşı mücadele bugün artık bu kanaldan sınıf hareketine yaratılan engelleri de parçalama mücadelesidir bizim için." Komünistler geride kalan yıl içinde bu bilinçle hareket etmişler ve sınıf hareketinin karşısına yeni engeller ve sorunlar çıkaran tasfiyeci oportünizmin gerçek platformunu başarıyla ortaya koymuşlardır.

Ne var ki, tam da önden özel bir uyarıyla dikkat çekilen sorunlar alanında sıkıntılar yaşamayı hala da sürdürüyoruz. *'94 Dönemeci*'nde sorun şöyle konulmuştu: "Tüm olumlu grafiğe ve somut gelişme göstergelerine rağmen, bugün halen bir toparlanma süreci içindeyiz. Bu hala uğraşmamız ve altetmemiz gereken çok sayıda sorunun varlığı demektir. Kısmi başarılar her zaman bir kendinden memnuniyet ruh hali ve bunun ürünü bir rehavet yaratır. Bu en büyük tehlikedir. Hiçbir biçimde gevşememeli, tersine işi her zamankinden daha sıkı tutmalıyız. Örgütsel gelişme ve yetkinleşmeye her türlü özeni göstermeyi sürdürmeliyiz. Sınıf çalışmasıyla örgütsel gelişmemiz organik bir süreç olarak kaynaşmalıdır. Örgütsel gelişmeyi, bu gelişme içinde kadrolaşmayı, sınıf içinde siyasal çalışmadan ayrı ele alamayız. Sınıfın hiç değilse en ileri kesimleriyle kaynaşmada mesafe alamadığımız sürece, gerçek manada bir devrimci sınıf öncüsü olmaya da hak kazanamayız."

Burada özetlenen sorunlar ***MK Değerlendirmeleri***'nin de esas içeriğini oluşturmaktadır. Yukarıdaki değerlendirme ve onun açımlanması olan ***MK Değerlendirmeleri***, bugün de tüm güncelliğini ve özel önemini korumaktadır. Sorunlarımızın çerçevesi, kritik noktaları ve buna bağlı olarak öncelikli görevler, esası itibarıyla değişmemiştir. Sorun; bu sorunların çözümünde ve bu görevlerin gerçekleştirilmesinde etkin ve dayatıcı bir önderlik iradesi ortaya koymak, tüm örgütü bu doğrultuda sarsmak, seferber etmek ve dönüştürmektir. Bu sürecin başarısı bizi partiye ulaştıracaktır. Kuşkusuz bu ideolojik cephedeki sorunların ve görevlerin öneminin azaldığı değil, fakat bu alandaki görevlerin başarılı çözümünün de, hareketimizin geldiği bugünkü aşamada, artık önemli ölçüde örgüt ve pratik-siyasal çalışma cephesinde yaşanacak gelişme sürecine bağlandığı anlamına gelmektedir.

'94 yılı partiye ulaşmada gerçek bir dönemeç yılı olamadı. Fakat bunun nedenleri konusunda paha biçilmez açıklıklar kazandırdı. Örgütümüzün üst platformu bunun daha kapsamlı ve derinlemesine bir değerlendirmesini muhakkak ki ortaya koyacaktır. Siyasal gelişmeler ve sınıf hareketinin seyri, komünistler olarak acilen parti düzeyini yakalamamızı bize tarihi bir sorumluluk olarak dayatmaktadır. '95 yılı içerisinde bunun bilinciyle hareket edeceğiz, tüm zaaf noktalarımızın, bütün yetersizlik alanlarımızın üzerine özel bir ısrar ve kararlılıkla gideceğiz. Kuşkusuz ki bu, örgütümüzün gerçek kimliğini ve kadrolarını bulması anlamına gelecektir.

Bu inanç ve kararlılıkla, '95 yılını buradan hareketimiz için yeni atılımlar ve bunların ürünü olacak öncü parti yılı ilan ediyoruz.

EKİM

Dünden 20 Aralık eylemine kamu çalışanları hareketi

"Grevli-toplusözleşmeli sendikal hak" talebiyle yola çıkan kamu çalışanları, 4-5 yıllık bir mücadelenin ardından, bugün, çok daha yakıcı başka talepler ve sorunlarla karşı karşıya bulunmaktalar. Kamu çalışanlarının mücadelesi, burjuva medyanın bile gizleyemediği Ankara saldırısında görüldüğü gibi, devletin kolluk güçleriyle boğuşa boğuşa bugünlere geldi. Bu boğuşma kamu çalışanlarının bilincinde önemli ve hızlı gelişmelerin en temel itici güçlerinden birini de oluşturdu. Bir hükümetten, demokrasi vaadleriyle işbaşına gelen koalsiyon hükümetinden, vaatlerini yerine getirmesi, özellikle "memur"ların sendika hakkıyla ilgili vaadini tutması istemiyle başlamıştı. Karşısında hükümet yetkililerini değil, sermaye devletini buldu. Onun emek düşmanı vahşi yüzüne çaptı başını ve "Kahrolsun ücretli kölelik düzeni!" şiarıyla sürdürmeye başladı yürüyüşünü.

Hareketin olanakları, kamu çalışanlarının maddi yaşam tarzında ve onun tarafından belirlenen ideolojilerinde, '80'le başlayan hızlı "sarsıntı"da yatar.

Sermaye devleti, sermayenin bunalımını tüm ücretli emeğin sırtına yüklemek zorundaydı ve bundan kendi "memur"unu ayrı tutamazdı. Böylece kamu hizmet sektörü çalışanları, darbe ve ardından gelen yıllarda, hızla, belli küçük avantajlarını yitirdiler. Yaşam standartları giderek düştü. Artık dün horladıkları kol emeğiyle kader birliği sözkonusuydu. Ve "İşçiden ne farkımız var? Biz de sendika isteriz" demeye başladılar. Yasalar, dedi devlet. Biz sendikayı kuruyoruz, siz de yasayı yapın dediler ve bugün alanlara sığmayan kitleler halinde sokaklara taşan bir emek hareketini, "memur" zihniyetinden kurtulabilmiş üç-beş kişiyle başlattılar. Hareket, sendika yasası kadar "masum" bir taleple hükümete yönelmişti ama başını sermaye devleti gibi sert bir kayaya çarptı. Kavga giderek sertleşti ve bu sertliğin kendisi yukardaki olanakları güce dönüştürdü. Kavga kamu çalışanları için gerçek bir okul işlevi gördü.

Zaaflar "allışkanlıkların gücü"nden kaynaklanıyordu. 70 yıl boyunca burjuva ideolojisinin en çok etkisinde kalmış bir ücretli emek kesimiydi sözkonusu olan. Sermaye devleti, kamu hizmet sektöründeki istihdamı "devlet memuru" adıyla yaparken bir taşla birden fazla kuş vurma mantığıyla hareket etmiş ve uzun yıllar bunun meyvelerinden yararlanmıştı. Kamu hizmet sektörlerinin ücretli-emekçileri böylece uzun zaman kendilerini ideolojik olarak sermaye devletiyle bütünleştirdiler. Bu durum, sendikal mücadelenin başladığı yakın yıllarda da etkisini farklı alanlarda göstermeye devam etti ve halen de tam olarak kırılmış değil. Örneğin bir yandan, "Ücretli kölelik düzenine hayır!", "Devlet terörüne son!" sloganlarıyla yürürken, diğer yandan, ulusal sorun sözkonusu olduğunda, sermaye devletinin kışkırttığı burjuva şovenizminin etkisine rahatça girebilmektedirler. Geldiği aşamada kendiliğinden mücadelenin ve bilincin sınırlarını zorlayan hareketin bu zaafı, işçi sınıfının da genel zaafı olarak, politik önderlikten yoksunluk koşullarında bir kendini aşamama, ileriye sıçrayamama durumuyla karşı karşıyadır.

20 Temmuz'da, Türk-İş'in "işyerinde oturma" genel eylemine sokak gösterileriyle "destek" veren kamu çalışanları, 20 Aralık'a bu güç, olanak ve zaaflarıyla ulaştı. Merkezi sendikal önderliğin reformizmi, politik önderlikten yoksunluk, taban örgütlenmelerinin cılızlığı, ulusal sorun konusunda burjuva ideolojik basınç vb. sorunlara rağmen genel beklentinin üstünde bir grev uygulaması ve sokak gösterilerine katılım gerçekleşti. Kelimenin tam anlamıyla ve burjuva basının ağzı açık kekelediği gibi, kitleler alanlara sığmadı. 20 Aralık, sadece sendikalı memurları değil, bugüne dek sendikal örgütlenmeye uzak

duran kesimleri -burjuva ve orta burjuva semtlerindeki özel ve yarı-özel okulların, tam manasıyla küçük-burjuva bir düşünce ve yaşam sahibi öğretmenlerini de- sürükledi. Böylece Eğit-Sen, diğer kamu sendikalarının üyeleri arasında yarı öfke yarı alaylı; "Eğit-Sen grev kararını sadece tatiller için onaylar" söylentisinden de kurtulmuş oldu.

20 Aralık grevi ve sokak gösterileri konusunda bir kaç noktanın altını çizmekte yarar var. İlki, kamu çalışanlarının devletle ilişkisinin geldiği aşamanın tespitidir ki, bu aynı zamanda kamu çalışanlarında bilinçlenme düzeyini de gösterir. Bilindiği gibi devlet, 20 Aralık kararının açıklanmasının ardından, elindeki bütün kozları (devlet memurluğu statüsü, 657'nin kısıtlama, yasak ve ceza tehditleri vb.) eylemi başlamadan kırmanın yollarını aramıştı. Bütün bu tehditlere rağmen, eylemlere sendikasızları bile sürükleyen yüksek katılım oram, kamu çalışanlarının artık "devlet memurluğu" zihniyeti ve korkularından epeyce kurtulduğunun göstergesidir. Ayrıca, sokak gösterilerinden edinilen izlenimler, kirli savaşa karşı sloganların giderek daha fazla ses bulduğu tarzındadır. Henüz yeterince değildir ama, çok yakın zamana kadar, değil "karşı" slogan atmak, tam tersine bu sloganlara karşı tepki gösteren bir kesimdir kamu çalışanları. Bunun en çarpıcı örneği, Kürt sorunu konusunda imzaya açılan aydınlar dilekçesine bazı sendika yöneticilerinin de imza koyması üzerine, bu sendikalarda kopan fırtınalardır. Örnek, gelinen noktanın istenen nokta olmamasına karşın azımsanamazlığını göstermek içindir.

İkinci önemli nokta, KÇSP yönetiminde etkin durumdaki reformizmin düşkünlük düzeyidir. Pek çok miting, bu "yorgun demokrat"lar tarafından, "Bu kadar yeter, artık evlerimize gidip dinlenelim" sözleriyle bitirilmiştir. Gene, "merkezi kararlar", "komitenin tespit ettiği sloganlar" adı altında onbinlerce emekçi en geri talepleri içeren sloganlara ve sahte bir hedefe, hükümete yöneltilmeye çalışılmıştır. Yılların sloganı "İşçi-memur elele ..." "Emekçiler elele ..." tarzında değişiklikle dayatılmıştır örneğin. Kimi mitingte, bu dayatmalara uymayan kitlenin attığı daha ileri sloganların önü, tam bir polisiye görevle, "arkadaşlar komitenin belirlediği sloganların dışında slogan atmayın, attırmayın" açıklamalarıyla alınmaya çalışılmıştır vb.

Son olarak, eylemlerin belki en ileri olanı, oldukça geniş bir katılıma sahip (partiler, DKÖ'ler, devrimci sosyalist yayın çevreleri, öğrenciler, işçiler) 25 Aralık İzmir mitingidir. İlerilik kuşkusuz, politik çevrelerin katılımının yarattığı ivmedir. Hem görüntüde (Özfatura'yı çileden çıkaran kızıl bayraklar), hem sloganlara yansıyan içerikte ("Yaşasın devrim ve sosyalizm!", "Yaşasın halkların kardeşliği!", "Kahrolsun faşizm, yaşasın komünistlerin birliği!", "Kahrolsun sömürgeci ücretli köleik düzeni!", "Yeni Ekimler için ileri!") bir ileriliktir bu. Kuşkusuz, kendiliğinden bilincin üst noktalarına dayanan kamu çalışanları, ancak politik müdahale ile bu sınırı aşabilecektir. Devletin işçi-memur eylemlerini devrimcilerden soyutlamaya çalışmasının altında yatan korku da budur. İzmir'deki ilk mitingte (20 Aralık) ve daha pek çok eylemde politik içerikli pankartlara el koyması da bu nedenledir. İzmir'deki ikinci mitinge burjuva cepheden ilk tepki Özfatura'dan geldi. Belediye çalışanlarından dolayı kendini patron olarak muhatap görüyordu ama mensup olduğu barbar sınıfın korkusuyla sayıklamaya başlamıştı: "Bunlar memur kılığına girmiş komünisttir. Bir avuç bölücüdür, vatan hainidir."

İşte böyledir... İnsan kılığına girmiş bir avuç asalak, onbinlerce ücretli emekçi, artık kanını emdirmek istemediğini haykırmaya başladığında, onlar hemen "bir avuç bölücü" ilan ediliverdiler. Ve vatanı emperyalist tekellere peşkeş çeken "yabancı uyruklu"lar, onu alınteri-gözнuruyla yaratan emekçi sınıflara "vatan haini" deme gafletini gösterirler. İşte sermaye sınıfı budur. En tipik temsilci uşağını bugün Özfatura'nın şahsında sergilemiştir.

Kamu çalışanları, tam olarak neyle karşı karşıya olduklarını görmelidirler. Emeğin hakkı işte bu kan tacirlerinden "Ve zafer, artık hiçbir şeyi affetmeyecek kadar, tırnakla sökülüp koparılacaktır!"

Sermaye hükümeti iyice arsızlaşıyor

Memura rüşvet, işçiye sadaka

20 Aralık'tan önce ve '95 bütçesi görüşmelerinde, ücretli emek için en küçük bir pay dahi ayırmayı düşünmediğini sürekli bir biçimde ortaya koyan hükümet, eylemlerin hemen ardından "ücret zammı" açıklaması yaptı.

"Rüşvet", "sadaka", "sus payı", "yalancı emzik" ... Adına ne derseniz deyin. Bu ödenek, sadece memura da değil, 20 Aralık'ın ardından beklenen protesto eylemlerine karşılık (ve onları daha başlamadan söndürmek gibi aptalca bir amaçla) KİT işçilerine de ayrılmıştı. Utanmak-arlanmak kavramlarının çok yabancısı olan sermaye hükümeti KİT işçilerini sokağa atacağını, ama ellerine bir süre için her ay iki milyonluk bir sadaka tutuşturacağını söylüyor. Üstelik bütçeden böyle gülünç bir pay ayırabilmek için, kendilerinden daha arsız muhalefet partileriyle boğuşmaları gerekiyor.

Memura ayrılan ayda iki milyonluk ek zam ise, "fazla mesai ücreti" gibi ne idüğü belirsiz bir kaleme yazılıyor. Sağlık hizmetleri gibi zorunlu mesaisi olan iş kollarında mesai ücretlerini gaspeden sermaye, böylece, hiçbir zaman mesai yapmayan, yapması da gerekmeyen devlet dairelerinin çalışanları da içinde olmak üzere, tüm memurlara uygulanacak bir "mesai ücreti" getiriyor. Zammı maaşa yapmıyor. Çünkü "ek"lere el koymak çok daha kolay oluyor. Temel talebi "grevli-toplusözleşmeli sendikal hak" olan, devlet tekelindeki hizmet sektörünün çalışanlarına; "Tamam, alın 2 milyonu, susun" demek de, tıpkı iki milyonla sokağa atılan işçilerin susacağını sanmak kadar aptalcadır. Son 5 yıldır bu memura verilen ne ilk ne de tek "rüşvet"tir. Hükümetler değişmiş, ama zihniyet değişmemiştir. Her eylem dalgasının ardından memurun önüne küçük bir parça atılır. Ama "memur" bir kez, "grevli-toplusözleşmeli sendikal hak" diye tutturmuş gitmektedir. Hatta ilk günden bu yana, bu köprünün altından da çok sular akmıştır. Bu temel talebin çevresi, sermaye devleti açısından daha da tehlikeli başka taleplerle örülmeye başlanmıştır. Hizmet sektörünün emekçileri için meşru mücadeleleri ve bu mücadele sayesinde elde ettikleri bugünkü sendikaları gerçek birer "okul" işlevi görmüştür.

'80'de dipçik darbesiyle sersemletilmiş olan bu aynı insanlar, mücadelenin ivmesiyle hafızalarına yeniden kavuşmaya başlamışlardır. Sermayeye ve sermaye düzenine karşı, onun devletine karşı, sömürgecilik siyaseti ve uygulamalarına karşı, sendikal mücadele öncesiyle karşılaştırıldığında önemli düzeyde bir bilinçlenme sözkonusudur. Daha dün, sendikal mücadelenin başında, sendika başkanları Kürt sorunu ile ilgili bir metne imza atmış diye sendikadan istifa etmeye kalkan "memur'lar, bugün "Yaşasın halkların kardeşliği!", "Kirli savaşa son!" sloganlarıyla yürüyebilir hale gelmişlerdir.

Kürt sorunu bugün sömürgeci devletin en hassas olduğu konudur. Onun başını en fazla ağrıttığı için bu böyledir. Ama ücretli emekçilerin (dünün "memur"larının da) giderek daha kitlesel ve daha bilinçli olarak haykırdığı sloganlardan biri de, "Ücretli kölelik düzenine son!"dur. Ücretli emekçiler bu sloganın anlamını tam olarak kavradığı ve gereğini yerine getirmek üzere ve getirebilecek biçimde örgütlenmeye başladığında ise, sermaye düzeni onda kendi sonunu görecek ve gerçek bir ölüm-kalım savaşı işte o zaman başlayacaktır. Çünkü bu, sermaye için şu ya da bu biçimde çözülebilecek bir sorun değildir. Sermayenin varlığına temelden yönelen bir sorundur. Bugün bir kısım ücretli emekçiye sendikal hak tanımada böylesine direnen sermaye devleti, onların giderek daha çok şey istemeye başladığının ya farkında değildir, ya da "acı gerçek"leri bir türlü kabul edememektedir. Bela genellikle "geliyorum" demez ama, sermaye devletinin belası

bağıra bağıra geliyor. Buna rağmen o, ulusal sorunun bunalımıyla gözü kararmış durumda olduğundan, "görünmüz kaza"ya kurban gitme "şans"ını halen koruyor.. Bu "ka a"nın düzenlenmesi göreviyle yükümlü komünistler, ücretli emeğin zihninde gelişmekte olan "kökten"ci çözümleri, bilinçli politik bir davranışa ve örgütlenmeye kavuşturmakta gecikmemelidirler. Bunun için, her türden olanaksızlığı olanağa dönüştürmeyi bilmeli, bunun araçlarını hızla yaratmalıdırlar.

Bugünkü biçimiyle "Ücretli kölelik düzenine son!" şiarı, kendiliğinden mücadelenin sınırının zorlanmasıdır. Bundan ilerisi ya politik mücadeledir ya da hiçbir şey. Daha doğrusu, eğer ileri götürülemezse bir geri düşüş, bir yenilgiyle söndürülmesi tehlikesi demektir. Bu aynı zamanda bilinç sıçramasının en olanaklı sınırıdır da. Ücretli emekçilerin politik müdahalelere bu denli açık olduğu, politik önderlik ihtiyacını bugünkü kadar açık ifade ettiği bir dönem yoktur. Anti-emperyalist, demokratik bilinç 30 yıl önce de emekçi kitlelere götürülebilmiş ve yankısını bulmuştur. Ama açıktan bir sosyalizm propagandası ilk kez onların karşısına çıkmış ve onlar buna ilk kez bu denli açık olmuşlardır. Bu da komünistler için bir şanstır ve bu şans kaçırılmamalıdır.

Gül KAYA

Adana KÇSP mitingi

Sermaye sınıfının işçi sınıfı ve emekçilere yönelttiği topyekün saldırıya sessiz kalınmayacağı daha önceden vurgulanmıştı. Gelişen eylemler ve kitle gösterileri bunun bir göstergesidir. Adana kamu emekçileri KÇSP'nin düzenlediği "Demokrasi ve Sendikal Haklar" mitingi ile mitingde atılan sloganlar da bunu gösteriyor.

Miting çevre iller (Kürdistan'ın bazı illeri dahil) ve Adana'daki sendikalarda örgütlü bulanan kamu çalışanlarının katılımı ile gerçekleşti. Bunun dışında DİSK üyesi az sayıda işçi de mitinge katıldı. Katılım beklenilenin altında oldu. Katılımın düşük oluşunun nedeni KÇSP'nin mitinge yaklaşımı ve mitinge hazırlıksızlığıdır. Mitinge çağrı ve duyuruların yetersiz olması, yasal izin gerekçe gösterilerek mitingin gerçekleşmesinde son güne kadar süren belirsizlik bunda rol oynamıştır. Miting programı, ileri sürülen talepler ve sloganların geriliği, bugün KÇSP'nin tutumunu ve eğilimini net bir şekilde ortaya koymaktadır. Daha önce kamu emekçilerinin mücadelesini "grevli-toplusözleşmeli sendika yasası"nın çıkarılması ile sınırlamaya çalışan bu eğilim, bugün gelişen eylemliliklerde ortaya koyduğu pratikte kendini bürokatik bir oluşum olarak ortaya koymaya başlamıştır. Bu oluşum henüz sınıf mücadelesi önünde sürekli engel teşkil eden işçi sendikalarıyla aynı nitelikte olmamakla birlikte, kamu emekçilerinin mücadelesinin önüne geçebilecek bir tehlike olarak görülmelidir.

Miting başlangıcında ve yürüyüşünde atılan sloganlar ve kitlenin coşkusu, emekçilerin mücadele ve sokağa çıkma yönündeki isteğini bir kez daha açıkça ortaya koymuştur. Özellikle Adana'da işçi hareketi ile Kürt ulusal mücadelesinin birarada gelişme şansının diğer bölgelere göre daha fazla olması, bunun önemini artıran bir diğer etkendir.

Bütün bunlar da gösteriyor ki, kamu çalışanlarının mücadelesinin sendikal alanın dışına çıkıp politik bir zeminde gelişmesinin olanakları oldukça fazladır. Bu görevi gerçekleştirmede halen ciddi yetersizliklerimiz vardır. Temel eksikliğimiz halen, politik gelişmelere, politik çalışmanın gereklerine uygun bir müdahale içinde olamamak alanındadır. Biz komünistler bu süreçte ihtilalci bir sınıf partisini yaratabilmede olanaklara fazlasıyla sahibiz. Bu dönemi iyi değerlendirebilmeliyiz. Sınıfın öncü güçleriyle birleşebilir, ortaya çıkan olanakları değerlendiremede somut adımlar atabilir ve bunları ilerleterek partileşebiliriz.

Devrim AKDENİZ

20 Aralık eylemleri üzerine

KÇSP 26-27 Kasım tarihlerinde sendikal haklar ve demokrasi konusunda, sendikal alanda yaşanan tıkanıklığın sorunlarını tartışmak üzere İstanbul'da bölge kurultayı düzenledi. Kurultaya katılımın beklenenden düşük olmasına ve genelde coşkusuz geçmesine rağmen, PTT emekçilerinin grev eylemlerinin ertesine rastlaması belirli bir canlılığa nedeni oldu. Çünkü bu tıkanıklığı aşacak yolun eylemden, direnişlerden geçtiğini ve mücadelenin yükseltilmesi gerektiğini göstermişti PTT emekçilerinin eylemleri. Özellikle şube temsilcileri konuşmalarında bu noktayı sıkça vurguladılar.

Tüm bu genel görüşlerden 20 Aralık'ta kamu alanında genel bir direnişin örgütlenmesi doğrultusunda öneriler gündeme getirildi. Genel eylemin bir günden fazla sürmesi Kurultaya katılanların genel eğilimiydi. Üç gün, bir hafta, talepler kabul edilinceye kadar süresiz grev önerileri yapıldı. Kesin olan tek şey vardı, o da 20 Aralık'ta kamu emekçilerinin genel eylemi başlatılacaktı.

KÇSP eylem kararını almayı Merkez Kurultayına havale etti. Merkez Kurultayı 10-11 Aralık'ta yapılacaktı. Ama KÇSP'nin ciddiyetsizliğinden yapılamadı. Böylece KÇSP'nin 20 Aralık eylemi karşısındaki tutumu bir süre için belirsizlikte kaldı. Tabanın bölge kurultayında gündeme getirilen eylem önerisine sahip çıkmasının basıncıyla, KÇSP bürokratları da eyleme sahip çıkmak zorunda kaldılar. Ama bu sendikacıların ne kadar bürokratlaştığının, "diyalog" adı altında nasıl da teslimiyet çizgisine savrulduklarının bir göstergesi de, 20 Aralık eylemini bir günlük olarak açıklamaları ve bunun bile tabanda etkili çalışmasını yapmamaları oldu.

Sendika merkez yöneticileri eylemi bir gün ile sınırlamakla, son bir-iki güne sığdırdıkları baştansavma çalışmalarıyla, kamu emekçilerinin mücadelesini yükseltmeyi değil, öfkesini bileyen kamu emekçilerinin tepkilerini köreltmeyi, mücadeleyi geriye çekmeyi görev edindiklerini ve hareketin gelişmesi önünde aşılması gereken bir engele dönüştüklerini göstermişlerdir. Sendika merkezlerinin bu tutumu şubelerde de belirsizliğe, tabanda güvensizliğe ve kararsızlığa neden olmuştur. Sendika merkezleri devletin, şubeler ise sendika merkezinin gözüne bakıyordu eylem öncesinde. Eylemin bir kaç gün öncesinde bile şubeler kendi aralarında gün tartışması yapmaktan tabanlarını eyleme hazırlama konusunda ciddi bir adım atmamışlardı. Tüm bunlardan, başta KÇSP merkez olmak üzere KÇSP de, Şubeler Platformu da sorumludur. Merkezlerin uzlaşmacılığını aşacak bir önderlik kapasitesine ve niyetine sahip olmadıkları bu vesileyle bir kez daha açığa çıkmıştır.

Tüm Haber-Sen, bir haftalık direnişi büyük ölçüde kendiliğinden gerçekleştirmiş olan kitlesinin gerisine düşerek, dahası, diğer sendikaların ortalama greve katılım süresinin bile gerisine düşerek işkolunda eylem süresini bir gün olarak ilan etmiştir. Bu süre daha sonra şubelerin ve tabanın baskısıyla iki güne çıkarılmıştır. Tüm Haber-Sen bu tutumuyla PTT emekçisinin mücadelesini ve ancak bu mücadeleyle kazanabileceği haklarını, sonucu belli bir "diyalog" sürecini bahane ederek, sermaye devletine peşkeş çekmiştir. Ankara'da hükümet yetkilileri ile görüşmeye giden sendika başkanı İsmail Çınar, dönüşünde "yemek parasının 20 bin liradan 10 bin liraya düşürülmesini PTT emekçilerinin zaferi" ilan edecek ve "bu olumlu gelişen diyalog sürecini zedelememek için eylemi bir günden fazla sürdürmemek gerektiğini" açıkça savunacak kadar alçalmıştır. Bunlar soframızdan çalınan koca ekmeği unutturup kırıntılarla bizi oyalamak, yatıştırmak hesabı içindedirler. PTT emekçileri "diyalog" oltasının ucunda sallandırılan bu zehirli yemleri yutmayacaktır.

Kamu emekçileri 20 Aralık eylemine bu bulanık ve belirsiz ortam içinde girmişlerdir. Buna rağmen 20 Aralık eylemi genel anlamıyla başarılı geçmiştir. Kamu emekçileri, maliyesinden haberleşmesine, taşımacılığından enerjisine, ulaşımından hastahanelerine kadar üretimden gelen gücünü kullanmış ve bir günlük grevini büyük bir katılımla, coşkuyla hayata geçirmiştir. İşyerleri ile sınırlı kalınmamış, onbinler sokaklara, alanlara çıkmıştır. Ama daha uzun bir sürece yayılma, militanlaşma potansiyeline ve dinamiklerine fazlasıyla sahip iken, etkili, sonuç alıcı, sarsıcı ve tüm işçi ve emekçileri seferber edici bir direnişin imkanları daha işin başında sendika bürokratları eliyle heba edilmiştir. Eylemin başarısını ve başarısızlığını bu çerçevede değerlendirmek gerekir.

İstanbul Avrupa ve Anadolu yakasında, İzmir, Ankara, Adana vb. otuza yakın il ve ilçede etkin bir iş bırakma eylemi gerçekleştirilmiştir. Genelde

yüzbini aşkın kitle yürüyüşler, mitingler yapmış, barikatları aşmış ve birleştirildiğinde ne büyük bir güç oluşturduklarını dosta düşmana göstermiştir. Eylem birinci gün genelde başarılı geçmiştir. Sendika merkez yöneticilerinin eylemi kırma yolundaki tutumlarına rağmen, ikinci gün de eylem bazı işkollarında -enerji, haber, sağlık vb.- şubeler düzeyinde sürdürülmüştür. Ama eyleme katılım, coşku ve kararlılık azalmıştır. Eylem ikinci günün sonunda bütünüyle kırılmıştır.

Kararlı devrimci bir önderliğin varlığı koşullarında ve eylemin tabandan etkin örgütlenmesi temelinde, kamu emekçileri, bu topyekün kapitalist saldırıya, baskılara dur diyebilecek olgunluğa ve dinamiklere sahiptir. Devrimci bir sınıf önderliğinin varlığı koşullarında, işçi sınıfı önderliğinde tüm emekçi katmanların Kürt halkının özgürlük mücadelesiyle omuz omuza vererek bu sömürgeci sermaye düzenini tarihin çöplüğüne fırlatıp atmaları işten bile değildir. Görevimiz bir yandan kamu emekçilerinin mücadelesini sınıfın genel direnişini hazırlama göreviyle birleştirerek yükseltmek ve aynı zamanda en temel görevimiz olan ihtilalci sınıf partisini örgütlemektir. Bunları başardığımızda kazanan biz olacağız.

T. CİHAN /PTT emekçisi

Kundura işçileri örgütlü mücadeleye yöneliyorlar

1960'lardan sonra hızlanan kapitalist gelişmeden ve servet-sefalet kutuplaşmasından nasibini alan kundura işçilerinin bir bölümü fabrikalarda toplanırken, büyük bölümü hala küçük atölyelerde çalışıyorlar. Ağır çalışma koşulları alında, iş hastalıkları ve ölümle burun buruna, tüm sosyal haklardan yoksun, o atölyeden bu atölyeye geçerek yaşam kavgası veriyorlar.

Yalnızca İstanbul'da 12 bin küçük-orta işletmede 60-70 civarında kundura işçisi çalışıyor. Bu, ülke genelinin %10'una denk düşmektedir. Özellikle son 15 yılda artan sömürü ve işsizlik olgusu işçi sınıfının bir parçası olarak kundura işçilerini de etkilemekte, onları arayışa itmektedir. İşçi sınıfı hareketinde '89 bahar eylemlerinin yaşandığı günlerin hemen ertesinde kundura işçileri Kundura İşçileri Derneği kurdular. İstanbul'da daha çok küçük ve orta işletmelerde, sigortalı çalışma, sağlıklı iş ortamı ve ücretlerin yükseltilmesini temel alan bir çalışma içinde örgütlenmelerini sürdürüyor. Konya, İzmir ve İstanbul'da 850 üyesi bulunan derneğin 22 yıllık bir işçi olan başkanı dahil 9 kişilik yönetim kurulu fiilen sabahtan akşama çalışıyorlar. Bu yüzden dernek ancak akşam paydos saati olan 20.00'den sonra açılabiliyor. Derneğin özellikle Beyoğlu'ndaki işyerlerinde belli bir örgülülüğe ulaşması ilk meyvesini bu sezon ilk 6 aylık ücret zamlarında vermiş bulunuyor. Beyoğlu'nda kundura işçileri, dernekleri üzerinden geliştirdikleri bir günlük iş bırakma (12 Eylül 1994) ve ardından bir hafta süren iş yavaşlatma eylemi sonrası %100'lük bir ücret artışı elde etmişler, örgütlü olmanın gücünü somut olarak görmüşlerdir. Derneğin yoğun çalışmaları sonucu ihbar ve kıdem tazminatı hakkı elde edilmiş, ilk kez uygulamaya sokulmuştur. Maaş bordroları asgari ücretten düzenlenmiş olmasına rağmen!

Beyoğlu, Gedikpaşa, Merter, Bomonti gibi bölgelerde yoğunlaşan kundura atölyelerinde çalışma ortamlarının ağır koşulları, üretim sürecinde yasaklanmasına rağmen, zehirli maddeler, çiftbaşı sisteminin yarattığı düzensiz çalışma saatleri, kundura işçisini toplumsal yaşamın dışına itmekte, aile içi geçimsizlik ve boşanmaları hızla artırmaktadır. Bu kesiminin örgütlenmesinin önündeki en büyük engel çiftbaşı ücret sistemidir. Bu sistem çiftbaşı ve haftalıkçı olarak kundura işçisini iki kategoriye bölmüş durumda. İkinci engel ise "hemşericilik". İşverenlerin hemen tamamı ağır vergilerden, kavaftan ve tekellerden şikayet edip "kar edemediklerini" söylerken, bir çoğu karma kar katıp arsa, daire, ziynet eşyası ve araba yenilemeye, bar, pavyon sefalarına milyonları harcayabiliyorlar. Feodal aile ve akraba ilişkilerini kullanarak kendi hemşerilerini memleketten getirip "altı atölye, üstü bekar odası" işyerlerine hapsediyorlar. Ancak kundura işçileri hiç de bu engellere takılmak niyetinde değiller. Her geçen gün yaşadıkları ağır sömürünün nedenlerini sorguluyor, bunun kapitalist sistemle bağını görüyor, "işçi sınıfının bir parçası" olduklarını kavrıyor, direnmek ve mücadele etmek için örgütleniyorlar. Daha önce Gaziosmanpaşa'da izin verilmeyince 16 Ekim'de Şişli Abide-i Hürriyet parkında yaptıkları miting gibi bir dizi etkinlik ile seslerini duyurmak, örgütlenmek ve bilinçlenmede yeni adımlar atmak için hazırlıklarını sürdürüyorlar. Sınıf mücadelesine, sınıfın iktidar mücadelesine!..

Devletin Kürt politikası açısından son gelişmeler

DEP davasında ağır mahkumiyet kararları açıklanırken, bombalanarak yerle bir edilen Özgür Ülke gazetesinden yükselen dumanlar henüz tütüyordu. Ardarda yaşanan bu olayları bir kez daha, her türlü vahşet ve zulüm pahasına Kürt ulusal kurtuluş mücadelesini "bitirmeye" kararlı olan Türk sermaye devletinin legal görüntüsü ile illegal içyüzünün nasıl da elele, içiçe ve paralel çalıştığının göstergesi olmuşlardır. MGK DEP'in kapatılması, Kürt halkının vekillerinin mahkum edilmesi, özgür ülke kavgası veren seslerin boğulması emri vermiş; devletin en üst düzey yetkilileriyle gizli toplantılarda kirli icraatlarının planlarını yapmış; ardından başbakanından cumhurbaşkanına dek tüm siyasi merciler hedef göstermiş; medya kışkırtmış; bir koldan kontr-gerilla, diğer koldan ise yargı, polis, MİT gibi kurumlar kararları uygulamaya koyulmuşlardır.

Gerçek karar mercilerin MGK, MİT ve kontr-gerilla olduğu, asma yaprağı işlevi gören 'parlamenter demokrasi'nin faşist sermaye rejiminin kanlı çıplaklığını örtmeye muktedir olamadığı bir kontr-gerilla cumhuriyetinde yaşıyoruz. Bu cumhuriyette yargısız infazlar, gözaltında kaybettirmeler, köy yakmalar, katliamlar, işkenceler, polis copu, jandarma dipçiği gündelik "sıradan" olaylardır. Her türlü burjuva hukuk kuralını dahi hiçe sayıp çiğneyen 'yargılama'lar, istiklal mahkemelerini bile gölgede bırakan "mahkeme"ler sözkonusu uygulamaların bütünleyici parçasıdırlar. Dolayısıyla DEP davasının şu aşamadaki sonucunun, MİT, kontr-gerilla raporlarına, korucu ve itirafçı ifadelerine dayandırılan cezaların şaşırtıcı hiç bir yanı yoktur.

Bugün burjuva sözcülerinden kiminin cezayı az, kiminin ise fazla bulmasına bakarak ve DEP davasından hareketle, sermaye cephesinde Kürt sorununa ilişkin ciddi bir çatlak aramak boşuna bir çabadır. Batılılaşmak sürecine giren bir Türkiye ile demokratikleşmeye ayak direterek bu süreci dinamitlemeye çalışan gerici odaklar demagojisi, burjuvazi tarafından tam da zihinleri bulandırmak, tepkileri gerçek hedefinden saptırmak için gündeme getirilmektedir. *Özgür Ülke*'nin bombalanması ile DEP milletvekillerinin 15 yıla varan hapis cezalarına çarptırılmasının, devletin gümrük birliğine girmek için yoğun çaba sarfettiği, AGİK toplantısını önceleyen bir sürece rastlaması, bu savı destekleyen malzemelere dönüştürülerek istenmektedir.

Kuşkusuz sermayenin önemli bir kesimi emperyalist odakların yoğunlaşan baskısından, batılı kamuoyunun tepkisinden rahatsızlık duymaktadır. Ne var ki, DEP milletvekillerinin mahkum edilmesi ve *Özgür Ülke*'nin bombalanması karşısındaki itiraz, yalnızca biçime yöneliktir. Onlar kılıfı minareye göre hazırlayalım, burjuva hukuk kurallarını bu denli kaba, bu denli pervasız çiğnetmeyelim diyorlar. Ancak ya nasihat ve uyarı sınırlarını aşmamaya büyük özen gösteriyorlar, ya da Cem Boyner örneğinde olduğu gibi, burjuvazinin daha uzun vadeli hesap ve eğilimlerine zemin döşemeye çalışıyorlar.

Aslında kirli savaş borazanlığı ve kışkırtıcılığı çerçevesinde DEP'lilerin idamını isteyenler ile, Türkiye'nin itibarı iyice zedelenir, yalnızlaşma ve tecrit olma akibetiyle yüzyüze kalır kaygısıyla mahkeme kararını eleştirenler, madalyonun birbirini tamamlayan ikiyüzüdürler. Birinciler, Kürt ulusal kurtuluş mücadelesi karşısında sömürgeci devletin kirli savaş batağına boğazına kadar saplanmış olduğunu, acz ve çaresizlik içerisinde her geçen gün kanlı balçığa daha fazla bulandığını ortaya koyarlarken; ikinciler de burjuvazinin gelinen aşamada kirli savaşın bir çıkmaz sokak olduğunu az-çok görmeye başladığını ve bu doğrultuda bazı önlemlere ihtiyaç duyduğunu göstermektedirler.

Kuşkusuz, TC'nin geleneksel inkar ve imha politikasında ısrar eden ile gelinen aşamada askeri çözümün gerçekte çözümsüzlük olduğunu giderek daha açık tarzda itiraf eden kesimler arasında çelişkiler mevcuttur. Ne var ki, Kürt özgürlük mücadelesinin şiddetle bastırılamadığının görüldüğü yerde ve Batılı emperyalistlerin baskısı doğrultusunda, bazı güdük reformlarla Kürt halkının ehlileştirilmesinden, devrimci dinamiklerin tecrit edilmesinden yana eğilim belirleyenler de, gerçekte bugünkü sürece teslim olmuş durumdalar. Bir yandan, Kürt ulusal kurtuluş mücadelesini kısmi kültürel ve sosyal haklarla teslim alma olanakları alabildiğince daralmıştır. Öte yandan ise, TC kendisini kirli savaşa öylesine kilitlemiştir ki, her geri adım ciddi bir zayıflık

anlamına gelecek, yenilgi psikozunu derinleştirecektir. Ki bu yalnızca Kürdistan cephesi açısından değil, özellikle de Türkiye işçi sınıfı ve emekçiler üzerinde yolaçabileceği olası etkiler bakımından önem taşımaktadır. Burjuvazi, tahammül sınırlarını aşan saldırılar karşısında sınıfın milli birlik ve beraberlik demagojileri ve şovenizm zehiri ile teslim alınmaya çalışıldığı bir sırada, inkar ve imha politikasındaki her değişikliğin, sınıfsal mücadelenin zaten çok hassas olan dengelerini altüst edebileceğinin bilincindedir. Gelinen aşamada, askeri çözümden TC'nin çıkarlarını mümkün olan en az düzeyde zedeleyen bir düzen içi "siyasal çözüm"e dümen kırmak istese dahi, dizginleri tümüyle kay-betme tehlikesini hissetmektedir. Daha önemlisi, o bugün için kısmi reformlar gerçekleştirebilme koşullarına dahi sahip değildir. Kürt sorunu kar-şısında manevra ve esneme kabiliyetini bizzat kendi politika ve uygulamalarıyla yitirmiştir.

Ekonomik bunalımın gün geçtikçe derinleştiği, sınıfsal çelişkilerin olabildiğince keskinleştiği, siyasal kilitlenmenin parlamenter rejimin temel organlarını felce uğrattığı bir süreç yaşanıyor. Böylesi bir dönemde iplerin MGK, polis şefleri, MİT ve kontrgerillanın elinde toplanması, parlamentonun tümüyle bir kenara itilmesi, denetimin sermayeye rağmen bu güçlerin eline geçmesini anlatmaz. Tersine, gelinen bu aşamada, burjuva sınıf egemenliğinin ancak bunlar aracılığıyla güvence altına alınabildiğini, ayakta durabilmek için daha sistemli baskı ve şiddete ihtiyaç duyulduğunu göstermektedir.

Bu açıdan bakıldığında, Kürt sorunu üzerindeki hesapların suya düşmesiyle birlikte ara seçimlerin acz içinde iptalinden sonra *Özgür Ülke* gazetesinin bombalanması ve ardından da DEP davasının ağır mahkumiyet kararlarıyla sonuçlanması bir rastlantı değildir. Bu olayların AGİK ve Avrupa Birliği toplantılarına denk gelmesi de, aynı şekilde "talihsiz" bir rastlantı değildir. Sürecin böyle seyretmesi bilinçli hesaplara, açık mesajlara dayanmaktadır.

Burjuvazi bir yandan, başta ABD olmak üzere emperyalist dünyaya bu aşamada inkar ve imha politikasından vazgeçemeyeceğini vurgulamak, öte yandan PKK'nın yeni diplomatik girişimlerini dinamitlemek ve yanıtlamak istemiştir. Ne var ki bunu Batıya bir meydan okuma olarak anlamak yanlıştır. Zira TC'nin ne gücü, ne de kişiliği buna müsaittir. O daha ziyade, Kürt sorununa daha geniş ve bölgesel dengelerden, oradaki ihtiyaçlarından bakan emperyalistlere karşı, kendi misak-ı milli çıkarlarında direnebileceği kadar direnmek, bu aşamada emperyalistlerin istediği tarzda bir "siyasi çözüm"e hazır olmadığını anlatmak amacındadır. Sözkonusu olan da bu kararlılık gösterisi değil, "ez"emedeği sürece "çöz"meye geçememenin yarattığı bir çaresizlik ve tükenmişlik belirtisidir.

Kısacası düzen, giderek daha kör bir kinle ve ölçüsüz bir şiddetle kirli topyekün savaş politikasını sürdürmektedir. Ne var ki buna bakıp, siyasal çözüm ve diplomatik girişimler sayfasının tümüyle kapandığını düşünmek yersizdir. Aksine kirli savaştaki kilitlenmenin bir türlü aşılamadığı, askeri alandaki çözümsüzlüğün ve hezimetin gün geçtikçe derinleştiği yerde, sermaye cephesindeki çıkış arayışları da yoğunlaşacaktır. Burjuva iktidarın kısmi reform ve kültürel haklarla sınırlı bir "siyasal çözüm"ü olanaklı kılacak koşullara bugün için sahip olmaması, bugünden Kürt ulusal kurtuluş mücadelesini, bazı kısmi tavizleri de içeren siyasal manevralarla teslim alma hesapları yapmasının, bu doğrultuda diplomatik girişimlerde bulunmasının önünde engel değildir. Önümüzdeki süreçte düzenin giderek daha açık bir tarzda "siyasal çözüm"den yana dümen kırmasının zemini doğacak mı, yoksa kendi içerisindeki "siyasal çözüm" sözcülerini dahi susturacak açık bir faşist dikta sürecine mi girilecek? Bu tümüyle iç ve dış dengelere bağlı olacaktır.

DEP dava sonuçlarına dönelim. Açıktır ki, verilen mesajlar ne yalnızca emperyalizme yöneliktir, ne de yalnızca PKK'nın diplomatik girişimlerini yanıtlamakla sınırlıdır. M. Alınak ve S. Sakık gibi düzenle uzlaşmaya en açık iki vekilin tahliye edilmesi, diğerlerinin üzerinde ise DGM savcısının "yargıtaya gideceğiz, idam isteyeceğiz" tehdidini savurması, devletin bu kesim üzerindeki hesaplarının tümüyle bitmediğini düşündürtmektedir. Ara seçimlerdeki tutum konusunda DEP'lilerin ancak son andaki bir müdahale ile dizginlenebilen yalpalamaları, tümüyle siyasi bir yargılama ile yüzyüze olduklarının bilincinde olan DEP'lilerin son derece titrek ve kaypak bir hukuksal savunma çizgisini aşamamaları, tüm bunlar, sömürgeci devlete ayrı bir cesaret vermektedir. Kürt orta burjuvazisinin ulusal kurtuluş mücadelesi karşısındaki kaypak konumunu çıplak bir tarzda gözler önüne seren DEP davası, öte yandan düzenin önümüzdeki süreçte bu kesimler üzerindeki havuç-sopa politikasını yoğunlaştıracağının işaretlerini de vermiştir. Şerafettin Elçi ajanı aracılığıyla kurdurulmak istenen Kürt partisi bu politikanın bir boyutuysa, DEP'li milletvekillerinin çeşitli baskı ve tehditlerle benzer bir çizgiye çekilmek istenmesi de diğer bir boyutudur.

Küfür ve hakaret yanıt değildir!

Ekte, "Türkiye Devrimci Komünist Partisi Merkez Yayın Organı" altbaşlığı taşıyan *Devrimin Sesi* dergisinden bir yazı yayınlıyoruz. Bu derginin Aralık '94 tarihli 183. sayısında orta sayfa yazısı olarak yayınlanan bu küfür metninin yayınlanacağı tek yerin burası olmayacağını da şimdiden duyururuz.

Bugüne kadarki yayın yaşamında sayfalarında tek bir seviyesiz söze yer vermeyen, bunu marksist-leninist dünya görüşüne ve devrimci sınıfın ahlakına tümüyle yabancı bulan bir yayın organı olarak *Ekim*'in sayfalarının bu seviye yoksunu metin ile kirlendiğinin elbetteki farkındayız. Ama eğer ideolojik iflasın yarattığı zavallılığı birileri ancak küfür gücüyle dengelemek yoluna gidebiliyorlarsa; dahası onlar bunu, yalnızca bugün de değil, fakat 7 yıldır bir davranış biçimi haline getirmişlerse, bir kimlik ve kişilik olarak benimsemişlerse; ve bu davranış biçiminin en son örneği, bu adamlarda seviye denilen şeyin ancak bir çukur demek olduğunu gösteriyorsa, -bu metin bütün bunları birarada ve bütün açıklığı ile sergiliyorsa, bu durumda biz buna herşeye rağmen katlanırız.

Onlar yıllardır bunu hep yapıyorlar; kör ve ilkel düşmanlıkların saflarda yarattığı göz kararmasından sorunların ideolojik özünü gizlemek ve böylece sıkıntıları atlatmak için yararlanıyorlar. Sonra da, zamanın bu yüzkızartıcı tutumları nasılsa unutturacağına ve bu 3. sınıf gazeteye kimsenin dönüp bir daha bakmayacağına olan kesin inançla, bir şey olmamış gibi işlerine devam ediyorlar. Ama biz bu kez bu küfür belgesini kalıcılaştıracağız. Elbette mesele onların bundan ilerde utanç duyup duymamaları değildir; onlar bu tür bir insani ve devrimci duyarlılığı yitireli yıllar oldu. Onlarda böyle duygular olsaydı eğer, kendilerine "üç kardeşler" diyenlerin 7 yıl önceki kişisel dedikodu, küfür ve spekülasyon metinleri bile bugün onları yerin dibine geçirmeye yeterdi. Oysa bu bir yana, onlar utanç zincirlerine yeni halkalar eklemeye hala da özel bir eğilim duyuyorlar, bu doğrultuda özel bir ısrar gösteriyorlar. Bu insanlar, ideolojik-politik tartışma ve çatışmalara küfür karıştırmanın bir acz ve zavallılık örneği olduğunu kavrama yeteneğinden bile yoksundurlar. Onlar için artık yapılacak bir şey yoktur. Fakat onların bu konuda oluşturduğu iç karartıcı olumsuz örnek, fikir tartışmalarında ve devrimci siyasal mücadelede ne yapılmamaması, nasıl davranılması gerektiğin konusunda devrimciler için olumsuz bir ölçü işlevi görecektir.

İdeolojik eleştiriye karşı küfür ve spekülasyon

Peki mesele nedir? Devrimci okur *Kızıl Bayrak* sayfalarında "İş-Ekmek-Özgürlük!" sloganı üzerine *Liberal Demokratizmin Politik Platformu* başlıklı eleştiriden muhakkakki haberdardır. Eleştiri, incelemenin girişinde de açıklıkla ifade edildiği gibi, komünistlerin 20 Temmuz eyleminin ardından alt kademe sendika bürokrasisinin özürcülerine karşı açtığı ideolojik mücadelenin bir devamı, tamamlayıcı bir parçasıdır.

Bu aslında, fazlasıyla gecikmiş bir mücadeledir. Yayın yıldönümü vesilesiyle kaleme aldığı 1 Ekim 1993 tarihli başyazısında *Ekim*, devrimci harekete ilişkin değerlendirmesini şu paragrafla noktalamıştı: "Bugün Türkiye devrimci hareketinde gitgide daha belirgin hale gelen bir başka davranış çizgisi ile yüzyüzeyiz. Bazı eski devrimci gruplar, bir zamandır Marksizm-Leninizmin temel ilkeleri ve 'basit teorik gerçekler'ini kabul ile en pespaye bir reformist politika pratiğini birarada götürüyorlar. Klasik oportünizmin Kautsky'den miras bu davranış çizgisinin içyüzünü sergilemekte geç bile kalınmıştır." (Sayı: 82)

Ekim bir sonraki (15 Ekim 1993) sayısında ise, 26 Eylül 1993 günü İstanbul'da yapılan Sendika Şubeleri Platformu toplantısının ardından ve bu toplantının ortaya koyduğu vurucu gerçeklerden hareketle, *Sınıf Hareketinin Engelleri* başlıklı bir başyazı yayınladı. Burjuva reformizmi ve sendika bürokrasisinin sınıf hareketi üzerindeki yıkıcı etkisinin tahlilini, şu gözlem ve değerlendirme tamamlamaktaydı:

"Ve şimdi geliyoruz bugün artık güncelleştiğine dair işaretler vermeye başlayan üçüncü önemli engele. Bu küçük-burjuva demokratizmidir. Önce 26 Eylül'de İstanbul'da yapılan Şubeler Platformu toplantısından bir yoldaşın izlenimlerini aktaralım:

"'Toplantının bu bölümü bir yoldaşın ifade-

siyle, sınıf hareketinin perspektiflerine yaklaşımda iki farklı çizginin mücadelesi şeklinde gerçekleşti. 'İş, ekmek, özgürlük'le başlayan ya da biten sloganlar çeşitlemesinde ifadesini bulan demokratizm çizgisi bir yanda, demokratik siyasal talepleri sınıfın iktidar mücadelesine, proleter devrim perspektifine bağlayan sosyalizm çizgisi öte yanda...' Yoldaş, devamla, bu demokratizm çizgisinin 'namuslu ve dürüst sendikacılar' söylemine ve bu ahlaki kategoriye giren sendika bürokrasisi kesiminin 'omuzlarına' yüklenen 'tarihi sorumluluklara' da değiniyor."

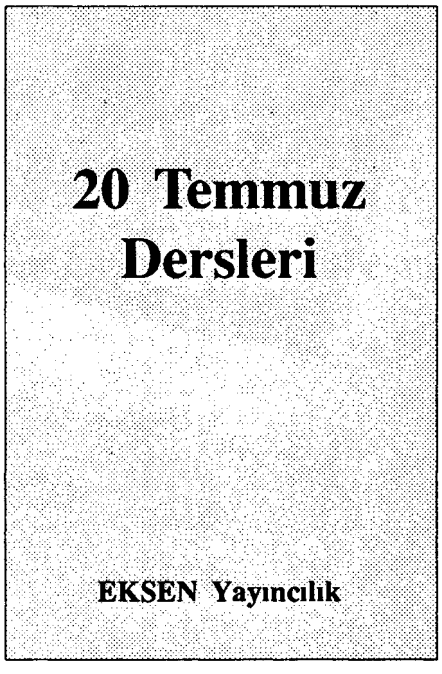
"Dikkate değer ve ortaya çıkış biçimi bizim için hiç de şaşırtıcı olmayan yeni bir olgu ve sorunla karşı karışyayız. Küçük-burjuva demokrasisi, sınıf hareketini geriye çekme ve düzen kanallarında boğulmaya mahkum perspektiflerle sınırlama şeklindeki olumsuz rolünün ilk örneklerini nihayet sergilemeye başlamıştır artık. Bunun tam da reformist partilerin sınıf hareketi nezdinde hayli yıprandığı ve sendika bürokrasisinin iyice teşhir olduğu bir gelişme aşamasına denk gelmesi ise, gelişme sürecinin doğasına uygundur." (Sayı: 83)

Görüldüğü gibi, "İş-Ekmek-Özgürlük!" platformu ile alt kademe sendika bürokratlarına yaslanma çizgisi üzerinden, yeni liberaller için "bir elmanın iki yarısı gibi" olan bu iki sorun üzerinden bir ideolojik mücadele ihtiyacı, 20 Temmuz'dan neredeyse 9 ay önce dile getirilmiş, fakat yazık ki bu önemli mücadele geciktirilmiştir. Fakat Sendika Şube Platformlarının 20 Temmuz rezaleti ile TDKP ile İP'in bu rezalete mazeret bulma yarışı,*, bu mücadelenin taşıdığı özel önemi ve aciliyeti ortaya koymuş, bir an önce başlatılmasının zorlayıcı etkeni olmuştur. Mücadelenin ilk safhası 20 Temmuz Dersleri idi ve bunun ürünleri okura bugün bir kitapçık halinde ayrıca sunulmuştur.

20 Temmuz Dersleri bu mücadele için bir başlangıçtı ve bu değerlendirmelerde daha çok Sendika Şube Platformlarının durumu ele alınmıştı. Mücadeleyi sürdürmek, elmanın öteki yarısı olan "İş-Ekmek-Özgürlük!" sloganı ve platformunu da tahlil etmek, ideolojik anlamını ve politik sonuçlarını sergilemek gerekiyordu. Komünistlerin *Kızıl Bayrak* sayfalarında yürüttüğü tartışma bunun bir ifadesi oldu. Bu yayını tümüyle bir rastlantı, fakat elbetteki anlamlı ve tümüyle olumlu bir rastlantı olarak, *Bugünkü TDKP Üzerine Değerlendirme* izledi. Rastlantı diyoruz, zira *Devrimci Demokrasi ve Sosyalizm*'in 2. Baskısı için kaleme alınmış 6 bölümlük uzun bir inceleme buna vesile olmuştur ve değerlendirme bu incelemenin yalnızca son iki bölümünü oluşturmaktadır. *TDKP Eleştirisi* alt başlığı taşıyan bir kitabın yeni baskısı için bu vazgeçilmez bir ihtiyaçtı. Fakat "İş-Ekmek-Özgürlük!" eleştirisini daha genel çerçevede bütünlediği de açık bir gerçektir. Bu açıdan son derece isabetli ve işlevsel olmuştur.

Son tartışmaların bizim cephemizden durumu özetle budur. Geçmişte olduğu gibi bugün de, bizim eleştiri ve tartışmalarımız hiçbir biçimde ideolojik-politik çerçeveyi aşmamıştır. Yazdığımız her satır bunun onur verici bir kanıtı olarak ortadadır. Kaldı ki, omurgasız ve korkak oportünizmin hep yaptığı gibi, dergi sayfalarında unutulmaya da terkedilmemekte, peşpeşe kitaplaştırılmakta, böylece kalıcılaştırılmaktadır. *20 Temmuz Dersleri* çoktan okura sunulmuştur. Ötekilerin kitap halinde yayımı ise daha şimdiden okura duyurulmuştur.

Bizim yazılarımız yeniden incelensin; orada küfür bir yana, ideolojik mücadele ve niteleme sınırlarını aşan tek kelime bulmak mümkün olmayacaktır. Biz marksist-leninist bir politik hareketiz; tarihsel olarak geleceği temsil eden bir sınıfın dev-

* Görülebildiği kadarıyla İP ile "aynı kefede değerlendirilme" bu baylarm izzeti nefsine çok dokunmuş. Ne var ki bizim eleştirimizin her satırı kanıtlara dayalıdır. Biz temel bir taktik sorun karşısında pratikte aynı safa düşenlerin, aynı tutumu gösterenlerin objektif durumunu ortaya koyduk. Paralellik rahatsız edici ise bu kendi sorunlarıdır.

rimcileri olmak, onun dünya görüşünü ve ahlakını temsil etmek ve savunmak iddiasındayız. Biz ideolojik mücadeleye küfür bulaştırmayı değil komünist olana, devrimci sınıfı temsil etmek iddiasında bulunana, insan olana bile yakıştırmayız. Ama yazık ki birileri bunu ısrarla kendilerine yakıştırıyorlar. Kuşkusuz, herkes kendisine yakışanı yapacaktır. Herkes niyetinden bağımsız olarak, kendi gerçek dünya görüşüne ve sınıf kimliğine uygun biçimde davranacaktır. Ama artık söylemek zorundayız; savunulan görüşlerle kullanılan dil birarada değerlendirildiğinde, birilerinde liberalleşme ile lümpenleşmenin elele gittiği görülmektedir. Olayın daha da vahim olan yanı budur.

Fakat onlar bunu nedensiz yapmadıkları gibi, ilk kez de yapmıyorlar. Ne zaman ki yeni bir küfür ve spekülasyon kampanyasına ihtiyaç duydular, biliniz ki ideolojik eleştiri tam isabet kaydetmiş, umulandan daha etkili sonuçlara yolaçmıştır. Bu demektir ki eleştiri, bir yandan "içteki" ve dıştaki devrimci kadrolar için açıklayıcı ve uyarıcı olmuştur; öte yandan ise, gerçekleri ve gerçek kimliklerini gizleyerek siyasal yaşamlarını sürdürenlerin gerçek konumunu gün ışığına çıkarmıştır. Böylece de yalnızca onların çalımlı havalarının içyüzünü sergilemekle kalmamış, fakat kendilerine duydukları sığ ve aldatıcı güveni de parça parça etmiştir. İşte küfür ve spekülasyon tam da buna bir yanıt olarak devreye girmekte, eleştiri karşısındaki zavallılığın hırçınca bir dışa vurumu olmaktadır.

Bu bir panik ruhhalidir. İlk belirtileri kendini daha "İş-Ekmek-Özgürlük!" sloganına ilişkin tartışma sürüyorken gösterdi. Daha bir-iki ay önce sınıf hareketi içinde yeri olmayanlara dönüp bakmayacağız diye yüksek perdeden kurumlananlar, eleştirinin henüz mürekkebi bile kurumadan o karma karışık laf yığını yazılarının birinde ilk işareti verdiler: "Bazıları, devrimci sınıf partisinin faaliyet ve mücadelesinin ürünü olarak, geniş yığınlar içinde yaygınlaşmış sloganların, revizyonizmin, Troçkizmin çöplüğünden alınmış anlayışlarla sözde eleştirisini, politika esnaflıklarını küçük-burjuvaziye özgü ukalalıklarla örtmeye çalışarak, tefrikalar halinde yayınlamayı, propagandalarının eksenine oturttular." (*Devrimin Sesi*, sayı:182, Kasım '94)

Bunu bir sonraki sayıda, ekte yayınladığımız orta sayfa yazısı izledi. Yazı ilk satırından son satırına kadar "İş-Ekmek-Özgürlük!" sloganı üzerinden komünistlere verilmiş bir yanıt olduğu halde, bu durum güya kamufle ediliyor ve komünistlere ancak "bu arada" değinilmiş oluyor. Bu çocukça zavallıklara tenezzül etmek, bu adamların ruh hallerini ve onların komünistlere karşı duydukları derin kompleksi sergilemekten öte bir anlam taşımıyor elbet.

"Bu arada" değinmenin ilk cümlesi aynen şöyle:

"KB dergisi çevresi ise, tersten bir 'işportacı' uyanıklığıyla, karakterine ve varoluşuna uygun olarak, 'iş, ekmek, özgürlük' sloganını eleştirerek 'prim' yapmaya yöneldi."

Bunu ise şu izliyor: "KB dergisinin esin kaynağı H. Fırat üzerinde, kısaca da olsa durmak gerekir. O'nun yedi yıllık tarihi, küçük-burjuva karakter yoksunluğunun, tipik bir örneğini teşkil eder."

Okur bu hakaretin devamını ekteki metinden izleyebilir ve böylece "karakter" üzerine konuşan bu adamların kendi karakterleri konusunda açık bir fikre ulaşabilir.

Sorumuz şudur: Tümüyle ideolojik bir tartışmada kişiler üzerinde durulmak ihtiyacı neden duyulur acaba? İdeolojik eleştiriyi ideolojik içeriğiyle karşılamak varken, devrimci olmak iddiasındakiler küfür ve hakaret yolunu nasıl olur da kendilerine yakıştırabilirler? *Kızıl Bayrak* "İş-Ekmek-Özgürlük!" sloganı üzerine tümüyle ideolojik içerikli bir eleştiri yapmıştır. Madem bu eleştiri sizi şu veya bu biçimde rahatsız etmiştir, buna karşılık olarak yapabileceğiniz tek şey onu ideolojik içeriğiyle yanıtlamaktır. Elbette buna zorunlu değilsiniz. Fakat illa yapmak istediğiniz bir şey varsa, bu ideolojik yanıttan başka bir şey olamaz. Fakat hayır, bu, bu adamların "karakter"ine uymaz; onların '87 ayrışmasından beri ideolojik eleştiriye yanıtları hep kişilere saldırmak ve küfretmek olmuştur. Bu onların 12 Eylül sonrası yeni "karakter"leridir.

12 Eylül kazazedelerini, zor dönemin mücadele kaçkınlarını, TİP-TKP artığı reformist aydınları, alt kademe sendika bürokratlarını bağırlarına basanlar, komünist ve devrimci karşıtlarını küfürle onurlandırıyorlar. Bu aynı sayıda, alt kademe sendika bürokratlarını bir kez daha "tüm sorumluluğun" sahipleri ilan edenler; bu bürokratları "işçi sınıfının birleşik mücadelesini yaratma görevi" ile onurlandıranlar; işçileri bunların disiplinine uymaya çağıranlar -tüm bunları yapan bu aynı adamlar, buna karşılık devrimci hareketi "küçük-burjuva akımlar güruhu" ilan edebiliyorlar. Orta sınıf temsilcileriyle ilişkilerde liberalleşenler, tüm zaaflarına rağmen emekçi sınıflardaki mücadele isteğinin siyasal yansımaları olan devrimci gruplara karşı hasmane bir dil kullanabiliyorlar. Dedik ya, bu

onların yeni kişiliği ve "karakter"idir.

Geride kalan 7 yıl ve "karakter" sorunu

12 Eylül döneminde ağır ve kolay bir yenilgi almış devrimci hareketimizin bu akibeti yaşamış başlıca gruplarından biri de TDKP idi. 1986 yılında bir kaç kentteki şekilsiz kalıntılar hariç bu parti hemen tümüyle örgütsel açıdan tasfiye olmuştu. Bu örgütsel tasfiyeye "dışardaki" MK'nın (ki içinde çizginin iki kurucusundan biri de yer almaktaydı) tasfiyeciliği ideolojik sonuçlarına vardırma eylemi eşlik etmişti. Bunu 1981 Nisan'ındaki manevisiyasal çöküntü "içeri"den tamamlıyordu.

Bu geriye gidiş ve yokoluş sürecine 1986 yılında yapılan müdahalenin başını, sonradan EKİM içinde yeralan kadrolar çekti. TDKP'nin başına çöreklenmiş bulunan (ve "üç kardeşler"in o dönem pek bağlı oldukları ve tasfiyelerine karşı çıktıkları) liberal öğeleri bu kadrolar bir yana ittiler. Dağılmış bir örgütün kalıntılarını toparlamak doğrultusundaki ilk çabalar, "içerde" unutulmuş "üç kardeşler"e ulaşmak ve nihayet 7 yıllık bir aradan sonra geçmişi ve geleceği tartışacak bir örgüt üst platformunu toparlamak, tüm bunlar, çok büyük ölçüde bu kadroların müdahalesi ve inisiyatifiyle gerçekleşti. Bu TDKP'ye yıllar sonra bir ilk sarsıcı devrimci müdahale idi.

Bu adamların 7 yıldır her tür kişisel saldırı ve küfrün konusu edegeldikleri H. Fırat, 1986 sonunda toplanan konferansa sunduğu gündem önerisini, aşağıdaki paragrafla bitiriyordu:

"TDKP içinde, ayrışma ve saflaşma bitmemiştir. Aksine, bir yönüyle yeni başlıyor. Bugüne kadarki ayrışma, büyük ölçüde karşı-devrim baskısıyla ve kendiliğinden oldu. TDKP'nin küçükburjuva sosyal temeli ve bileşimiyle bu temelden kaynaklanan küçük-burjuva siyasal ve örgütsel yapısı, sınıf mücadelesinin ve yenilgi yıllarının baskısıyla farklılaşma sürecine girdi. Belirli bir kesim, özellikle de önderliğin bir bölümü liberal sol bir çizgiye kaydı. Açık tasfiyecilik bu kesimin bir bölümü tarafından yürütüldü. Şimdi TDKP, proleter bir siyasal akım olma çabası ve gayretinde. Büyük ihtimalle buna partinin bütün unsurları uyum sağlayamayacak, bu yeni ayrışma ve saflaşmalara yol açacaktır. Bu ayrışma ve saflaşmalar, devrimci proleter eğilim ile devrimci küçük-burjuva eğilim arasında olacaktır. Bireylerin niyet ve iradesinden bağımsız olarak TDKP'nin mevcut ideolojik-siyasi ve sınıfsal temeli böyle bir saflaşma ve ayrışmaya müsaittir. Bundan korkmamalı, aksine açık bir tartışma ve ilkeli mücadele ile böyle bir ayrışma süreci bilinçli bir hale getirilmelidir." (*Belgeler-2*, s.26)

Bu iç ideolojik mücadele çağrısının hemen ardından, aylardır H. Fırat'ın şahsına karşı yüzkızartıcı bir iftira ve küfür kampanyası açan "üç kardeşler"den biri, bu kez öteki "iki kardeş"ini de yanına alarak, sürmekte olan kampanyayı ortak imzalı metinlere ("açık mektup"lara!) kadar vardırdılar. TDKP'de iç ayrışma kaçınılmazdı, fakat onlar bunun ideolojik-politik bir tartışma ve ayrışma olarak gerçekleşmememesi için ne gerekiyorsa onu yaptılar. Kişisel iftira ve saldırı kampanyasını boyutlandırdılar. Tüm iyiniyetlerine ve bu doğrultudaki çabalarına rağmen bunun önünü alamayan ve ideolojik tartışma ve çatışma zemininin kaybolduğu bu kirli ortamdan artık çekilmekten başka bir seçenek göremeyenler, geride kalanlarla yollarını ayırdılar ve 1987 Nisan'ında yayınladıkları yol ayrımı bildirilerinde şunları söylediler:

"Partiyi yıkma, dağılmaya, içten içe çürümeye terkeden parti yönetimi hakkında alınan Ağustos Kararları, bu süreci tersine çevirmeyi, partiyi yaşadığı derin bunalımdan çıkarmayı amaçlıyordu. Bütün gerçeklerin partiye açıklanması, geçmişin köklü ve kapsamlı bir muhasebesinin parti gündeminin odağına konması ve bunun ilk adımını atması düşünülen Parti Konferansı kararı, bunun ifadesi idi.

"TDKP Olağanüstü Konferansı, Kuruluş Kongresinden beri geçen 7 yıllık aradan sonra toplanan ilk en üst parti platformuydu. Olağan bir sürecin ürünü değildi. Yıllardır süren yıkım ve tasfiye, gerçek bir örgütsel dağılma ve derin bir ideolojik-siyasi bunalım koşullarında toplanıyordu. Bütün bunlar, Konferansa tarihi bir misyon yüklüyordu. Vazgeçilmez ve ertelenemez görevi, TDKP'nin bugünkü gerçeğini, bütün bir geçmiş süreci temelinde değerlendirmek, yeni dönemin görevleri ve yönelimini bu değerlendirme temelinde ele almaktı. Bu yaşam ve ilerlemenin olmazsa olmaz koşuluydu ve bu nedenle de, Konferans TDKP'nin son şansıydı. Bu yapılmadığı takdirde, TDKP, yılların beklentisini boşa çıkarmış olacak, değil kendi dışında, kendi içinde ve tabanı nezdinde bile iddia ve inandırıcılığını hepten yitirecekti.

"Bizler, soruna bu bilinç ve sorumlulukla yaklaştık. Ve üstümüze düşeni yapmaya çalıştık. Ne var ki, örgütsel yıkımın olduğu kadar, parti saflarındaki küçük-burjuva yozlaşma ve çürümenin

ürünü ve göstergesi olan yapay, biçimsel ve kişisel sorunlarla, bu devrimci çabanın karşısına çıkıldı. Bütün sabır ve iyiniyetimize rağmen, belgelerini tüm TDKP üye ve taraftarlarına ayrıca sunacağımız bu sorunları aşamadık ve Konferansımız kendi kendini tartışma konusu etme noktasına gelerek dağılışını hazırladı." (TDKP-Leninist Kanat Bildirisi, *Belgeler-I*, s.8)

TDKP-Leninist Kanat, bir yol ayrımının kendi ellerindeki mevcut tüm belgelerini kamuoyuna sundu (ötekileri geride kalanlar bugüne kadar özenle gizlediler). Dedikodu, iftira, kişisel saldırı ve spekülasyonların oluşturduğu toz-dumanı dağıtmak ve geride kalanları açık bir ideolojik çatışma zeminine zorlamak için bu gerekliydi. İki ciltlik bu *Belgeler*'den birincisine yazılan kısa sunuş yazısında şunlar söyleniyordu:

"Bir kısmı utanç verici ve umut kırıcı olsa da, bu belgeleri yayınlamak zorundayız. Bu partililere ve taraftarlara karşı bir görevdir. Herkes gerçeği olduğu gibi bilmelidir. Küçük-burjuva yozlaşma ve çürümenin ifadesi olan kişisel ve spekülatif kampanyaların bir ölçüde olsun açığa vurulması açısından da gereklidir bu."

"Bu belgeleri yayınlayarak, bu faslı kapatıyoruz. Artık bizi, küçük-burjuva yozlaşmanın ürünü sorunlar ilgilendirmiyor. Türkiye gibi, sınıf mücadelesinin önem ve ciddiyetinin, tüm siyasal-sınıf güçleri tarafından, her gün her an duyulup hissedildiği bir toplumda, bu tür sorunlarla daha fazla uğraşmak gerçek bir gaflettir. Hele de bunu, kendine komünist, işçi sınıfı devrimcisi diyenler yapıyorsa, gafletten öte ihanettir."

"Bu bilinçte olan bizler, bu belgelerin yayını esnasında söylediklerimiz dışında, bu konuya yeniden dönmemek kararındayız. İdeolojik-siyasal nitelikte sorunların ötesi, artık bizleri ilgilendirmiyor." (*Belgeler-I*, s.10)

Komünistler bunu aynı günlerde ortaya çıkışlarının ilk ideolojik metinlerinin yayınıyla birleştirdiler. *Yakın Geçmişe Genel Bir Bakış ve Platform Taslağı* Mayıs 1987'de yayınlandı. Kişisel saldırı ve spekülasyon çamurunu karmayı sürdürenler ise, elbette işleri salt bununla götürmenin güçlüğünü görüyor, sıkıntısını yaşıyorlardı. Yardıma "bir numaralı teorisyen"in broşürü yetişti. Z. Ekrem imzası ve "*Hatalarımız ve İnkarcı-Tasfiyeci Eğilim Üzerine*" başlıklı bu broşür, ekte yayınladığımız son küfürnamede sürdürülen bazı küfür sözlerinin ilk kaynağıdır. Fakat yine de bu esas içeriği ile ideolojik bir metindi ve biz bu ideolojik yanıtı büyük bir memnuniyetle karşıladık. İşte H. Fırat'ın Z. Ekrem'e yanıt olarak kaleme aldığı kitabının Giriş bölümünde söylenenler:

"Z. Ekrem'in broşürünün yayınlanmasını memnunlukla karşılıyoruz. Bu, bir kaç açıdan çok iyi olmuştur. 1) Çeşitli yönleriyle TDKP gerçeğini, TDKP'nin en yetkin ve en yetenekli teorisyeniyle tartışmanın olanağı doğmuştur. 2) Bu en yetkin ve yetenekli teorisyenin kaleminden çıkan broşür, TDKP'nin geçmiş konumunu savunmanın azami sınırlarını herkesin gözleri önüne sermiştir. 3) Bu broşür yayınlanarak ve övgüsü ve reklamı yapılarak, Z. Ekrem oportünist kanada bayrak edilmiştir. Dolayısıyla, Z. Ekrem'in düşünce ve iddialarını eleştirip kofluğunu sergilemek, oportünist kanadın gelecekten yoksunluğunu da sergilemek anlamını taşıyacaktır." (*Küçük-burjuva Popülizmi ve Proleter Sosyalizmi*, s.10)

Fakat geride kalanlar için Z. Ekrem'in broşürü ideolojik çerçevedeki bir tartışma için yalnızca bir atımlık barut oldu. Kişisel saldırı kampanyası sürdürüldü. "Üç kardeş"ten biri (Z. Ekrem) daha hesaplı davranarak susmayı tercih etti, öteki ikisi kendilerini (yalnızca örgüt içinde ve çeperinde dağıtılan) *Yoldaş* dergisinde H. Fırat'a kişisel saldırıları sürdürmeye verdiler. EKİM'in ideolojik cereyanının saflarda yarattığı sarsıntıyı göğüslemek ve onu etkisizleştirmek için, yapanlar payına hiç de onur verici olmayan bu tür bir faaliyetten başka yol yoktu önlerinde.

H. FIRAT

Küçük-burjuva Popülizmi
ve
Proleter Sosyalizmi

Yeni Baskısı Hazırlanıyor

Kişisel saldırı ve küfrün değişmez konusu H. Fırat ise, ideolojik mücadelenin TDKP cephesini, 1989 yılının ilk yarısında kaleme aldığı *Devrimci Demokrasi ve Sosyalizm* kitabı ile noktaladı. 1989 yazından 1994 Temmuz'una kadar, siyasal mücadele içinde kaçınılmaz olanın, gerekli olduğunda şu veya bu grup için yapılan ve yapılmakta olanın sınırlarını hiçbir biçimde aşmayan eleştiri ve değinmeler dışında, bizim TDKP diye bir sorunumuz olmadı, olamazdı. Zira bu hareketin ileriye çıkamama durumunda geriye düşeceğini biz daha en baştan söylemiştik. Süreç bizim tahmin ettiğimizden daha hızlı ve bizim öngördüğümüzden daha iç karartıcı biçimde seyretti. Liberalleşmeye dümen kıran bir TDKP ile bizim ne işimiz olabilirdi ki?

20 Temmuz'u izleyen tartışmaların nedeni, çerçevesi ve amacı ise artık tümüyle başkadır. Bu, *Sınıf Hareketinin Engelleri*'nde tüm açıklığı ile ortaya konulmuş ve 20 Temmuz'u izleyen tartışmalarda ise bir çok kez yinelenmiştir.

Fakat bir an için farzedelim ki, H. Fırat 7 yıldır TDKP'yi hep bir ideolojik eleştiri konusu yapıyor olsun. Siyasal mücadelede bunda anormal olan nedir? Buna aldırmamak, "suskunluk fesadı"yla boğmak ya da buna hakettiği ideolojik yanıtı vermek, eleştiriye konu olanların iradesi ve tercihi dahilindedir. Fakat bu eleştiriden yakınmaya kalkmak, 7 yıldır niye hep bizimle uğraşılıyor diye feveran etmek, siyasal yaşamda ancak zavallılara yakışır. Bu duruma düşmek, bunun verdiği hırçınlıkla küfretmek, bu faillerin sahipleri için utanç verici olabilir ancak.

7 yıllık dönemin ilk iki yılında ve son bir yılında TDKP'ye ideolojik eleştiri olarak kaleme aldıklarımız, bizim için birer onur belgesi olarak kamuoyunun gözleri önündedir. Bu aynı şey 7 yıllık sürecimizin hemen tüm yazı ve belgeleri için de geçerlidir. Ya sizin küfür, hakaret, iftira ve spekülasyon belgeleriniz nerededir? "Üç kardeşler" imzalı "açık" mektuplarınız nerededir? Yoldaş dergisindeki küfürlerinize ne oldu? Oradaki iddialarınız, bu iddialara ilişkin olarak hapisten çıkar çıkmaz "parti"ye ve kamuoyuna açıklayacağınız "çok kesin kanıtlar"ınız nerededir? Kadrolarınıza ya da kamuoyuna 1987 yılı ayrışmasıyla ilgili olarak sunulmuş bir tek belgeniz ya da ideolojik çatışma metniniz var mıdır?

Bunları geçelim. Peki, ya "bir numaralı teorisyen"inizin o 1987 Mayıs'ında bir bayrak gibi salladığınız broşürü nerededir? *Devrimin Sesi* sayfalarında "iki numaralı teorisyen"in kaleminden çıkmış ve H. Fırat adı başlığa çıkartılarak yürütülmüş o sözde ideolojik mücadelenizin metinleri nerededir? Elbette bunlar da ortada yoktur. Siz bu metinlerin ideolojik içyüzünün sergilenmesinin verdiği çaresizlikle, aradan daha bir kaç ay bile geçmeden onları unutulmaya terketmeyi tercih ettiniz. Tıpkı Kongre Belgeleri ve Program da dahil '80 öncesinin bütün bir "külliyat"ını unutulmaya terketmeyi tercih ettiğiniz gibi. Bu bir ideolojik acz ve iflas durumu değilse nedir?

Hala küfrettiğiniz H. Fırat'a ya da daha genel planda EKİM'e karşı verilmiş bir ideolojik mücadelenin göstergesi olabilecek tek satırınız var mıdır bugün devrimci kamuoyunun gözleri önünde? Bunu yapmak yerine her seferinde küfür ve hakaret yolunu seçtiniz. Üstelik "inkarcılık", "tasfiyecilik, "troçkizm" vb., ideolojik-politik nitelemeleri yalnızca sıradan birer küfür derekesine düşürmekle kalmadınız, işi basit "sokak ağzı"na da döktünüz.

Yapmaya devam ediniz, size bu yakışır! Fakat siz siz olunuz, bütün bunlardan sonra kalkıp bir de "karakter" üzerine konuşmayınız.

Hareketimizin 7 yıllık süreci, 1987 Mayıs'ında yayınlanan ilk çıkış belgelerinden bugüne, tüm ideolojik evrimi ortadadır. Sahip çıkmayacağımız ya da hesabını veremeyeceğimiz tek bir temel ya da taktik düşüncemiz yoktur ki, siz kalkıp gösterebilesiniz.

Ya siz, ya sizin durumunuz? Sizler bu aynı 7 yılda omurgasız ve korkak bir oportünizmin pelteleşmiş bir örneği oldunuz, liberal baylar! EKİM'in eğer size karşı yeni bir "suç"u varsa, bu da şu son aylarda "son durum"unuzu devrimci kamuoyunun önünde genel çizgiler içinde ortaya koymak olmuştur.

Yeni bir kişisel saldırı ve küfür kampanyasına girişmenizin nedeni de zaten bu değil midir!

* * *

1987 devrimci saflarda bir yol ayrımıydı; ayrışma ve saflaşmalara sahne oldu. İki yıl boyunca biz ideolojik mücadele yürüttük, siz yalnızca küfrettiniz.

20 Temmuz, sınıf hareketinin sorunları ve incelmiş yeni engelleri konusunda ek açıklıklar yaratan bir eylemdi. Biz bundan hareketle, aylardır reformist politikalara ve alt kademe sendika bürokrasisinin özürcülerine karşı ideolojik mücadele yürütüyoruz. Ve siz bir kez daha küfür ve hakaret yolunu seçiyorsunuz.

Seçiminiz size yakışıyor, küfretmeye devam ediniz!

Devrimin Sesi'nden (Sayı:183, Aralık '94):

İşçi sınıfı, özgürlük ve demokrasi taleplerinin en kararlı savunucusudur

'89'lardan itibaren, işçi sınıfı hareketindeki yükselmeyle birlikte partimiz, mücadeleyi faşist diktatörlüğe karşı, devrimci demokratik halk iktidarına yöneltmek üzere, **"İş, ekmek, özgürlük-kahrolsun faşist diktatörlük!"** sloganını öne çıkardı. Slogan, işçi ve emekçi kitlelerin acil ekonomik ve siyasi taleplerinin, demokrasi ve özgürlük talepleriyle birleştirilmesini açık, kesin ve özlü bir biçimde ifade ediyordu. Kitlelere maledilmesindeki eksikliklerimiz bir yana; "İş, ekmek, özgürlük" sloganı, '90 1 Mayıs'ından Zonguldak grev ve direnişlerine; 1 Mayıs'lardan belli başlı kitle gösterilerine kadar ortaya çıkan mücadelelerde, geniş yığınlar tarafından benimsendi; grev, direniş ve gösterilerin ortak şiarı haline gelmeye başladı.

*"Sosyal-Demokratlar için, yığınlara önderlik etmede doğru taktik sloganlara sahip olmak, bugün son derece büyük bir önem taşımaktadır. **Devrimci bir dönemde, ilkelere dayanan sağlam taktik sloganların önemini küçümsemek kadar tehlikeli bir şey olamaz.*** (Abç., Lenin, İki Taktik)

Elbette ki sloganlarımız, partimizin asgari programında formüle edilen ilkelere dayanıyordu. Yani ülkemiz koşullarında, emperyalizm ve işbirlikçi egemen sınıfların ekonomik-siyasi egemenliğine son vererek kurulabilecek olan devrimci demokratik halk iktidarı, sosyalizme geçişin zorunlu bir ön koşuludur. Devrimin, "burjuva karakterde" bir devrim olması, işçi sınıfının uzak durmasını ve özgürlük bayrağını burjuvaziye teslim etmesini değil; tam tersine, bayrağı tümüyle kendi ellerine almasını; başta köylülük olmak üzere bütün emekçi sınıfların ve Kürt ulusal hareketinin özgürlük ve demokrasi taleplerini, tam ve kesin bir kararlılıkla savunmasını zorunlu kılar.

Bu anlayış, emperyalizm ve proleter devrimleri çağında "burjuva" anlamda siyasal özgürlüklerin de ancak ve ancak, işçi sınıfı tarafından tam ve eksiksiz bir şekilde savunulabileceğini kanıtlayan Leninizm'den, Ekim Devrimi'nin ve sonraki bütün devrimlerin kanıtlanmış tarihsel tecrübesinden esinleniyordu.

Sadece "iş, ekmek, özgürlük!" sloganının yaygınlaşması değil; son 4-5 yılın belli-başlı bütün olayları ve bu süre içinde belli-başlı sınıfların ve onların siyasal temsilcilerinin tutumları, bu tarihsel gerçeği bir kez daha doğruladı.

Özgürlük ve demokrasi taleplerinin, yığınlar için kazandığı önemi ve kendileri için taşıdığı büyük tehlikeyi, en başta işbirlikçi egemen sınıflar ve onların politik temsilcileri farkettiler. '91 seçim kampanyası, bunun açık kanıtıdır. Belki de cumhuriyet tarihinde '91 kampanyası kadar; demokrasi ve özgürlük taleplerinin bu kadar kaba bir sahtekarlık ve alçakça bir ikiyüzlülükle istismar edildiğine rastlamak zordur. Bir anlamda işbirlikçi egemen sınıflar, bütün tarihleri boyunca kazandıkları politik birikimi, en yetenekli ve tecrübeli temsilcileri aracılığıyla, daha sonraki dönemin açık faşist terörüne zemin hazırlayacak bir şekilde, demagojik bir kampanya yürüttüler. Gene, egemen sınıfların en tecrübeli temsilcileri, kendileri açısından cumhuriyet tarihi boyunca en ileri noktaya varmakta olan "siyasal güçsüzleşmeyi" de tespit ettiler. Bizzat bu durumun kendisi, temel demokrasi taleplerinin, etkisiz siyasal özgürlüklerin işçi ve emekçiler için önemini azaltmak bir yana; daha da artırdı.

"Toplumsal ve ekonomik özü bakımından Rusya'daki demokratik devrim, bir burjuva devrimidir. Ancak, bu doğru marksist önermeyi yineleyip durmak yetmez. Bunun doğru dürüst anlaşılması ve sloganlara doğru dürüst uygulanması gerekir... Özgürlük istemi esas olarak, burjuvazinin çıkarlarını ifade eder. Bu istemi ilk ortaya atanlar, burjuvazinin temsilcileri olmuştur. Burjuvazinin yandaşları, elde ettikleri bu özgürlüğü, onu ılımlı ve kılı kırk yaran burjuva dozuna indirgeyerek, barış zamanlarında devrimci proletaryanın, üstü örtülü biçimde, fırtınalı zamanlarda ise acımasız bir biçimde baskı altına alınmasıyla birleştirilerek onu tıpkı ustaları gibi kullanmışlardır."

"Ama yalnızca isyancı narodnikler, anarşistler ve ekonomistler, bundan özgürlük savaşımının yadsınması ve küçümsenmesi gerektiği sonucunu çıkardılar. Bu aydınca dar kafalı öğretiler, ancak bir süre için ve isteği dışında proletaryaya yutturulabilir. Proletarya, daima içgüdüsel olarak siyasal özgürlüğü gereksindiğini, her ne kadar özgürlüğün ilk etkisi burjuvaziyi güçlendirecek ve örgütlendirecek olsa da, herkesten çok kendisinin gereksindiğini kavramıştır."

"Unutmamalıyız ki, bugün sosyalizmi yakınlaştırmada eksiksiz siyasal özgürlükten, demokratik bir cumhuriyetten, proletarya ve köylülüğün devrimci

demokratik diktatörlüğünden başka bir yol yoktur ve olamaz da." (Lenin, İki Taktik)

İşte, "İş, ekmek, özgürlük!" sloganının geniş işçi kitlelerince benimsenmesi, ML'nin işçi sınıfı için bir eylem "kılavuzu" olarak kazandığı somut ve pratik anlamın yenilenmiş bir kanıtını da oluşturmaktadır.

'91 kampanyasıyla, işbirlikçi egemen sınıfın temsilcileri, "Kürt realitesini tanıma" sözü verdiler ve SHP-HEP ittifakını teşvik ettiler. Kürt ulusal hareketi, belki de tarihinde elde etmiş olduğu en büyük avantajı, SHP ve işbirlikçi egemen sınıfların "siyasal çözüm" vaatlerine feda etmiş oldu. Egemen sınıflar, bu temel yanılgıdan yararlanıp, manevralarını SHP-DYP ittifakıyla tamamlayarak, bu yanılgıyı sadece Kürt ulusal hareketine değil; bütün bir devrimci harekete, işçi ve emekçi sınıflar hareketine yönelecek alçakça saldırıları için basamak olarak kullandılar. Ağır bedellere malolacak olan bu temel yanılgıdan çıkarılacak ders; "devrimci bir dönemde, ilkelere dayanan sağlam taktik sloganların önemini küçümsemek kadar tehlikeli birşey olmadığı" gerçeğidir.

Böylece, karşı-devrimin eksenini oluşturan işbirlikçi egemen sınıflar, reformist burjuvaziyi de yedekleyerek alçakça bir demagoji eşliğinde, açık ve çıplak faşist terörle demokrasi ve özgürlük özlemlerini boğmaya yönelirken; devrim cephesinin ekseni durumunda olan işçi sınıfı da, "iş, ekmek, özgürlük" taleplerini, daha ileri bir bilinçle ve daha geniş yığınlar halinde sahiplendi. Egemen sınıflar açısından, terörün dizginsiz boyutları, siyasal bir güçlenmeyi değil; tersine kesin bir siyasal güçsüzleşmeyi, temellerindeki koflaşmayı göstermektedir. İşçi sınıfı ise, demokrasi ve özgürlük taleplerini bütün kapsamıyla sahiplendikçe, daha geniş emekçi yığınları birleştirebileceği politik temeli güçlendirmektedir ve güçlendirecektir.

Diğer "sol" akımların, son 4-5 yılın olayları karşısındaki tutumu ne oldu?

Hemen hemen belli başlı eski ve yeni revizyonist ve küçük-burjuva akımların bütünü, "sağlam taktik sloganlar" bir yana; herhangi bir taktiğe de sahip olmadıklarını ortaya koydular. Sadece bu durumun kendisi bile, revizyonist ve küçük burjuva akımların, sınıf hareketi karşısındaki tutumlarının veya açık ve net bir tutuma sahip olmadıklarının kanıtıdır.

Buna karşılık, herbirisi kendine özgü yöntemlerle ve kendi çapında, işçi hareketinin önünü kararmaktan, kendi karamsarlık ve çöküntülerini, devrimci sınıf hareketini ukalaca yargılayarak örtme çabasından geri durmadılar.

Bir bütün olarak ele alındığında, bu akımların hemen hemen tümü, demokrasi bayrağını büyük burjuvazinin ellerine teslim ederek, kendileri de liberal bir muhalefet rolünü üstlendiler. Soyut, açık ve somut hedeflerden yoksun bir propaganda ve ajitasyon dışında, temel demokrasi taleplerini, işçi ve emekçi sınıflara maledecek sistemli bir faaliyet içinde olmadılar.

DY çevreleri ve bir kısım revizyonist akımların, "Söz, yetki, karar tüm çalışanlara", "Üreten biziz, yöneten de biz olacağız" türünden soyut, muğlak; açık ve somut taleplerden, pratik hedeflerden yoksun sloganları açıktır ki, sınıfın bilinç ve sorumluluğunu bulandırmaktan başka bir anlam taşımaz. DY çevreleri ve revizyonist akımlar pratikte de, "Demokrasi Platformu", Zonguldak'taki "Temsilciler Kurulu" örneklerinde olduğu gibi; sınıfa karşı ve açıktan burjuva partilere bağlanan bir platformda oldular.

D. Perinçek, '91'le birlikte "demokrasi" sorununu Demirel'e havale edip, "sosyalizm" için "emekçi anayasası" hazırlıklarıyla uğraşmaya koyuldu.

EB çevresi, "İş, ekmek, özgürlük" sloganının yaygınlaşmasına da bağlı olarak, tam bir "işportacı" uyanıklılığıyla sloganı sahiplendi. Elbette ki amacı, yaratabileceği yanılsamadan yararlanmaktı.

KB dergisi çevresi ise, tersten bir "işportacı" uyanıklılığıyla, karakterine ve varoluşuna uygun olarak, "iş, ekmek, özgürlük" sloganını eleştirerek "prim" yapmaya yöneldi.

KB dergisinin esin kaynağı H. Fırat üzerinde, kısaca da olsa durmak gerekir. O'nun yedi yıllık tarihi, küçük burjuva karakter yoksunluğunun, tipik bir örneğini teşkil eder.

Bilindiği gibi, 12 Eylül yenilgi ve gericilik yıllarına ek olarak, '85'lerden itibaren yaygınlaşan Gorbaçovcu saldırı ve tasfiye dalgasının tipik ürünü olan Y. Küçük, şarlatanca demagoji ve sözde "sol" bir gevezelikle, genel olarak Marksizm ve özel olarak da Türkiye devrimci hareketi hakkında, uluorta ahkam keserek "prim" toplamanın yolunu açtı. Esas olarak, revizyonizmin çöküşünden ve 12 Eylül yenilgisinin sorumluluğundan kaytarmanın kışkırtıcılığını yapan Y. Küçük, her kesimden "çömez"ler buldu.

H. Fırat'da, işte bu çömezlerden birisi olarak sahneye çıktı. Her nasılsa "mensubu" bulunduğu TDKP'nin çizgisinin "küçük burjuva" olduğunu bir gecede keşfederek, hidayete erdi. Mantık mükemmeldi(!): Kurulduğunda bütün işçi sınıfı "hazırol"a geçmediğine göre, bu kurulan, sınıf partisi olamazdı(?) O halde, kurulduğu anda bütün işçi sınıfının, karşısında selama duracağı bir partiyi kendisi kurabilirdi(!) Tasfiye etmeye çalıştığı sınıf

partisinden tasfiye edilişinden sonraki 7 yılını, bu "sırrı"(!) keşfetmeye adadı. Söze değil eyleme bakmak gerekirse, H. Fırat'ın son 7 yıllık eylemi budur. Hayatını ve bütün külliyatını, yeniden ve TDKP'-ye düşmanlık üzerinde inşa etti. Cephaneliği ise, tarihin çöplüğüne atılmış olan Troçkizm'in cephaneliği oldu. TDKP'ye olan düşmanlık, işçi sınıfı hareketinin tarihine olan düşmanlıkla birleşti. Sosyalizmin ve Komintern'in yaşanmış ve kanıtlanmış tarihini, yeniden ve ünlü Troçkist İzhak Deutscher'in kaleminden keşfetti. Elbette ki, "İş, ekmek, özgürlük!" sloganını da, yaşamının gecikmiş sayılabilecek bir noktasında keşfettiği Troçkizmin cephaneliğinden alınmış düşüncelerle eleştirdi.

Herkes bilir ki, ML'ye yönelen saldırılar yeni değil. H.Fırat'ın "tarihsel şanssızlığı", gözleri yeni açılmakta olan köpek yavrusu gibi, her parıltıyı "güneş" olarak algılamasında ve ilk defa kendisinin keşfettiğini zannediyor olmasındadır.

Türkiye işçi sınıfı, kendi yaşamına tümüyle yabancı olan, bu "meydan savaşları kazanmış" pozlarındaki "Napolyon" taslaklarına sadece gülüp geçecek kadar siyasi bilinç ve tecrübeye sahiptir. H.Fırat, bugün siyasal açıdan "Zübük" benzeri bir mizahın; 7 yıllık külliyatına baştan sona konu olan "paranoya" düzeyindeki TDKP düşmanlığıyla da, tıbbi açıdan psikiyatrinin konusu olabilir.

Son 5 yılın mücadelelerinin gösterdiği bir diğer gerçek de, işçi sınıfının giderek daha geniş kesimlerinin, kendi sınıf taleplerine ve sorumluluklarına bütün bir revizyonist ve küçük burjuva akımlar güruhundan daha ileri bir bilinçle sahip çıkmakta olduğu gerçeğidir.

Partimiz açısından sorun, bugün, temel demokrasi ve özgürlük taleplerinin, bütün kapsamıyla işçi ve emekçi yığınlara mal edilmesi; ajitasyon ve pratik eylem sloganları haline gelmesi için, daha bilinçli ve sistemli bir çaba içinde olmak; sınıfın pratik eylemine, doğru sloganlarla yön vermektir. Özel olarak, işçi sınıfı demokrasi ve özgürlük taleplerine tam ve kesin bir kararlılıkla sahip çıktığı ölçüde, demokrasi mücadelesinin öncülüğünü elde edip güvenceye alacağı gibi; sosyalizme kesintisiz geçişin koşullarının da şimdiden hazırlamış olacaktır. Mücadeleye atılan işçiler, her geçen gün daha açık bir şekilde, bu gerçeği farketmektedirler.

Bu sloganın, ne zaman bir propaganda sloganı, ne zaman bir ajitasyon ve eylem sloganı, ne zaman kesin ve açık bir direktif olarak öne sürüleceği, devrimci bir sınıf partisi için, ML'nin bir eylem kılavuzu olarak kavranmasını gerektirdiği gibi; aynı zamanda, O'nun sınıfın canlı bir parçası olmasını; toplumsal hayata bütün yönlerden nüfuz edebilmesini de gerektirir. Doğru taktiklerin, sadece belirlenmesi değil; hayata geçirilmesi de, ancak mücadelenin merkezinde, kitlelerin tam kalbinde yer alabildiğimiz ölçüde pratik bir anlam kazanır. Esas olarak, kitlelerin mücadeleye katılma derecesini olduğu kadar; aynı zamanda, mücadelenin biçimini, direnç ve kararlılığını da belirleyecek olan taleplerin kapsamı ve sahiplenilme derecesidir.

Ülkemiz somut koşullarında işçi sınıfının, en küçük hak talepleri için bile mücadeleye atıldığında, hızla kapsamı genişleyen ekonomik ve siyasi taleplerle yüzyüze geldiğini, somut örnekler göstermektedir. *"Ekonomik ve siyasai yaşamın bu içiçeliği, hareketin kudreti için gerekli bir kanal ve aynı zamanda hareketin gücü için bir güvencedir."* (Lenin)

Bugün, "iş, ekmek, özgürlük" talepleri, temel demokrasi talepleriyle, en geniş kapsamıyla birleştirilerek, işçi ve emekçi sınıflara maledildiği ölçüde, "Kahrolsun faşist diktatörlük-yaşasın devrimci demokratik halk iktidarı!" sloganının giderek bir eylem sloganı haline gelmesi de kaçınılmazdır.

Bizim görevimiz, bunu bir eylem sloganı haline getirmek; bu eylemin zaferi için gerekli gücü, mücadele ve örgüt biçimlerini bizzat mücadelenin içerisinde inşa etmek, güçlendirmek; ileri doğru devrimci atılımın üzerimize yüklediği pratik-siyasal ve örgütsel sorumlulukları, bütün varlığımızla omuzlamaktır.

"İş,Ekmek-Özgürlük!" Sloganı Üzerine

Liberal Demokratizmin Politik Platformu

ÇIKIYOR

EKSEN Yayıncılık

Cehalet kanıt değildir!

Küfrü ve hakareti bir davranış biçimi olarak benimseyenlerin cahilliğine hiç şaşırmamak gerekir. Zira küfür aynı zamanda cahilliğe özgü bir durumdur. Bu küfürbazlar, komünistlerin "İş-Ekmek-Özgürlük!" sloganı üzerinden yönelttiği ideolojik eleştirinin yarattığı etki ve sarsıntının önünün salt küfürle körüklenen bir düşmanlıkla kırılamayacağını hissetmiş olmalılar ki, siyasal özgürlük mücadelesinin taşıdığı özel önem üzerine *İki Taktik*'ten altalta dizdikleri bir kaç alıntıyla ciddi ciddi bir şey kanıtladıklarını zannediyorlar. Gerçekte ise, yalnızca Lenin'in liberal olduğu kadar cahil okurları olduklarını tüm açıklığı ile ortaya koymuş oluyorlar. TDKP-Merkez Komitesi yayınında yer alan yazıyı bu açıdan da ibret verici bir belge sayıyoruz.

Önce Türk-İş'ten ödünç alınan ve tadilattan geçirilmiş haliyle kullanılan "İş-Ekmek-Özgürlük!" sloganının konumuna açıklık kazandırılıyor. Fakat belirsizliğe duyulan o güçlü oportünist eğilimle tercih edilen muğlak laf kalabalığının içinden, siz bunun "devrimci demokratik halk iktidarı" stratejik hedefine bağlı bir taktik slogan olduğunun ima edilmek istendiğini zar-zor çıkarabiliyorsunuz.

Bunun ardından, *İki Taktik*'ten (Önsöz'ünden) altı çizilerek yapılan bir alıntı, duruma ek bir açıklık kazandırıyor: "Devrimci bir dönemde, ilkelere dayanan sağlam taktik sloganların önemini küçümsemek kadar tehlikeli bir şey olamaz."

Cehalet daha burada başlıyor. Burjuva devriminin sorunlarını ele alan bir temel eser olan *İki Taktik*, burjuva devrimini bir saplantı haline getirmiş bu demokrat bayların 20 yıllık başucu kitabıdır. Fakat onlar hala da, *İki Taktik*'te kulla-nılan "taktik" kavramının anlam ve kapsamının aynı kavramın bugün yerleşmiş bulunan anlam ve kapsamından tümüyle farklı olduğundan bile bihaberdirler. Bu adamlar bu kitabın kapağına yeniden bir gözatarlarsa, orada aynen şöyle yazıldığını okurlar: *Demokratik Devrimde Sosyal-Demokrasinin İki Taktiği.* Lenin'in teorik ve tarihsel önemi büyük kitabında, kitle hareketinin yükselmesinin ya da alçalmasının bugün bildiğimiz anlamıyla taktik sorunları ya da istemleri değil, fakat burjuva demokratik devrimde izlenecek marksist **stratejinin** sorunları ele alınır. Demokratik devrimde proletaryanın sınıf hegemonyası, köylülükle ittifak, liberal burjuvazinin konumu ve bu sınıfa karşı tutum, devrimin yolu, muzaffer bir devrimin ortaya çıkaracağı iktidarın yapısı ve sınıf niteliği, devrimin bir sonraki aşamaya geçişinin sorunları vb. tartışılır. "Demokratik Devrimde Sosyal-Demokrasinin İki Taktiği"nden biri olan "bolşevik taktik", bu devrime ilişkin **bolşevik stratejik çizgiyi**, ötekisi olan "menşevik taktik" ise **menşevik stratejik çizgiyi** anlatır. *İki Taktik*'te burjuva devrimi, sosyal devrim temel hedefi üzerinden bir "taktik aşama" olarak görülür.

Lenin'in cahil okurları yaptıkları alıntıda bir "taktik" ifadesi görmüşlerdir ya, hemen bunu bugünkü dağarcıklarıyla karşılaştırıyorlar ve böylece "İş-Ekmek-Özgürlük!" gibi bir taktik slogana sahip olmanın huzurunu yaşıyorlar. Bunun verdiği doygunluk ve hoşnutlukla ekliyorlar: "Elbetteki sloganlarımız, partimizin asgari programında formüle edilen ilkelere dayanıyordu". Lenin, demokratik devrimde izlenecek marksist taktiği azami programın temel ilkeleri ışığında formüle etmişti. Leninizm kavrayışları burjuva demokratik devrimin sınırlarını aşmayanların ise, Lenin'i taklit etme çabası içindeyken, bu aynı şeyi "asgari programda formüle edilen ilkeler" ışığında yapmış olduklarını söylemelerine şaşırmamak gerekir.

Fakat dahası var. Lenin başlamış bulunan 1905 devrimi esnasında sağlam ilkelere dayalı taktik sloganların önemini vurgularken, gündemdeki devrimin tüm temel sorunları üzerine bir açıklığın hayati önemini vurgulamış oluyordu. Peki ya yıllardır devrimin temel sorunlarını belirsizlik içinde bırakan, suskunlukla geçiştiren bu bayların, salt kendiliğinden mücadelenin ürünü yüzeysel bir sloganı kanıt göstererek Lenin'in sözlerini kendilerine dayanak yapmalarına ne demeli. "İş-Ekmek-Özgürlük!" istemlerini sloganlar tekerlemesine dönüştürmenin, sendika büokratlarının işçilerin önüne sürdükleri bu sınırlı platformun "sağlam ilkelere dayalı" politikayla ne alakası var?

Son bir noktayı daha eklemeden geçmeyelim. "Partimizin programı"ndan sözedilebilmesi için, böyle bir programın dostun düşmanın gözleri önünde göndere çekilmiş bir bayrak olarak dalgalanıyor olması lazım. Oysa bu bayların programı yıllardır çekmecelerde küflenmeye terkedilmiştir.

Devam ediyoruz. Bu karışıklıkları Türkiye devriminin "burjuva karakteri" üzerine açık bir beyan izliyor. Bu açıklığı ise, bu devrimin stratejik

ekseninin "burjuva anlamda siyasal özgürlükler"in kazanılması üzerine özel önem taşıyan bir öteki açıklık tamamlıyor. Böylece, komünistlerin ideolojik mücadelesi ve basıncı, bu yeni dönem liberallerini kendi gerçek platformlarını yeterli açıklıkta ortaya koymak zorunda bırakmış oluyor. Kapitalist bir ülkede ve sermayenin sınıf egemenliği koşullarında bu platformun ne anlama geldiği ise, bizzat "İş-Ekmek-Özgürlük!" sloganını konu alan eleştiride yeniden ortaya konulmuş bulunduğu için, bizi burada yalnızca Lenin'in liberalce olduğu kadar cahilce okunuşunun sergilenmesi ilgilendirmektedir.

Devrimin burjuva karakteri ve onun temel hedefi olarak "burjuva anlamda siyasal özgürlükler" üzerine yaratılan açıklığı, doğal olarak *İki Taktik*'in Türkiye'deki siyasal mücadelelere gülünç bir adaptasyonu izliyor. "İşçi sınıfı, özgürlük ve demokrasi bayrağı"nı burjuvaziye bırakmamalıymış! Buna ilişkin bozuk bir laf kalabalığını Lenin'den uzun alıntı parçaları izliyor ve böylece demokrasi mücadelesinin bu liberal tutkunları güya kendilerine teorik dayanaklar bulmuş oluyorlar.

Okur okumayı burada bırakıp Lenin'den yapılan bu alıntılara ibretle bakmalıdır. Bizzat bu alıntılarda Lenin'in şu ifadeleri yer alıyor: "Özgürlük istemi esas olarak, burjuvazinin çıkarlarını ifade eder". "Her ne kadar özgürlüğün ilk etkisi burjuvaziyi güçlendirecek ve örgütlendirecek olsa da".

Yoksa bu liberal baylar bunun Türkiye'de de böyle olduğuna ya da olacağına mı inanıyorlar? Çarlık Rusyası'nın iktisadi-toplumsal koşulları ile bugünün Türkiye'sinin iktisadi-toplumsal koşulları arasındaki derin uçurumun bu cahilce gözden kaçırılışına ancak acımayla bakılabilir. Rusya'da feodal soylular sınıfı iktidardaydı, Türkiye'de sermaye sınıfı iktidardadır. Rusya'da siyasal gericiliğin temel kaynağı ve dolayısıyla siyasal özgürlüğün baş engeli soyluluk ve onun otokratik iktidarıydı, Türkiye'de siyasal gericiliğin temel dayanağı ve dolayısıyla her türlü özgürlüğün baş engeli sermaye sınıfı ve onun burjuva sınıf iktidarıdır. Rusya'da burjuvazi reformcu çizgide bir "muhalif" sınıftı, Türkiye'de burjuvazi iktidara mutlak egemen sınıftır. Rusya'da burjuvazi, onu sefil ("Şipovvari"!) bir anayasa taviziyle yarı-yolda boğmak için de olsa, "devrimden yana" görünüyordu, Türkiye'de burjuvazi adını nasıl koyarsanız koyun her türlü devrimin baş hedefi ve baş düşmanıdır.

Rusya'da "Devrimin burjuva-demokratik içeriği, ülkenin toplumsal ilişkilerini (yapısını, kurumlarını) ortaçağdan, serflikten, feodalizmden temizlemek demektir" (Lenin). Peki ya Türkiye'de devrimin toplumsal-iktisadi içeriği nedir? Rusya'da devrim, soylular sınıfının iktidarını temsil eden "otokrasi ile kapitalist Rusya'nın tüm yapısı arasındaki çelişki"yi çözecekti (Lenin). Peki ya Türkiye'de neyi çözecek? Rusya'da "burjuva devrim", burjuva toplumun engelsiz gelişmesi için normal koşulların yaratılması anlamına geliyordu. Ya Türkiye'de devrim ne anlama geliyor?

Liberal cehaletin içler acısı halini sergilemek için daha da çoğaltılabilecek bu sorular silsilesinin bir tekini bile sormak gerçekte yeterlidir. Aslında bunca çaba gereksizdir; yıllardır sürdürülen tartışmalar bir yana, en son olarak, Türk-İş'ten ödünç alınma slogan üzerine tartışmalarında komünistler, *İki Taktik*'in bu liberal adaptasyonu üzerinde bir kez daha durdular. *Sermaye İktidarı ve Demokrasi Mücadelesi* başlıklı bölümde, buna ilişkin tartışma, şu sözlerle başlıyor: "Tahmin edileceği gibi, siyasal demokrasinin kazanılmasıyla proletaryanın kurtuluşu arasında kurulan yukarıdaki türden bir bağlantının esin kaynağı, Lenin'in, başta *İki Taktik* olmak üzere, Rus burjuva devriminin anlamı ve tarihsel sınırlarını ele aldığı çeşitli metinlerdir. Fakat esinlenenlerin talihsizliği, Lenin'in, feodal soyluluğun iktidarını temsil eden otokratik çarlık rejiminin devrilmesinin ve bu sayede siyasal özgürlüğün kazanılmasının toplumsal anlamı ve tarihsel sınırları üzerine konuştuğunu, bu basit ve açık gerçeği, bu kadar kolay gözden kaçırmalarındadır. Rusya'nın içinde bulunduğu o somut tarihsel evrede Rus burjuva devriminin marksistlerce formüle edilen net hedefi ve sınırı, zaten **'burjuva toplumun tam demokratikleşmesi'**nden başka bir şey değildir. Demokratik Cumhuriyet'in de bundan öteye bir anlamı yoktur." (Bkz, *Kızıl Bayrak*, sayı: 9)

İki Taktik'in bu cahil okurları, bu temel eserde Lenin'in önemle "Soyut gerçek diye bir şey yoktur. Gerçek her zaman somuttur" dediğini, ve dolayısıyla, şu veya bu istemin somut tarihsel koşullardan bağımsız olarak ele alınamayacağını ve ortaya koyulamayacağım özenle vurguladığını, gözönünde bulundurmak zorundaydılar. Lenin bunu, üstelik tam da siyasal özgürlük (demokratik cumhuriyet) sorunu üzerinden örnekler:

"Somut siyasal amaçlar, somut koşullar içerisinde belirlenmelidir. Herşey görelidir, herşey alıp gider ve herşey değişir. Alman sosyal-demokrasisi, cumhuriyet istemini programına koymuyor. Almanya'da durum öyledir ki, bu sorun pratikte sosyalizm sorununun ayrılamaz. (...) Rus sosyal-demokrasisin-

de cumhuriyet isteminin program ve ajitasyon dışı bırakılması diye bir sorun hiçbir zaman olmamıştı bile, çünkü ülkemizde cumhuriyet sorunu ile sosyalizm sorunu arasında ayrılmaz bir bağ olduğu sorunu bizde sözkonusu edilemez. 1898'in Alman sosyal-demokratının cumhuriyet sorununa özel bir ağırlık vermemiş olması oldukça doğaldı ve bu ne bir şaşkınlığa ne de bir suçlamaya neden olabilir. Ama 1848'de cumhuriyet sorununu arka plana iten bir Alman sosyal-demokrasi düpedüz bir devrim haini olurdu. Soyut gerçek diye bir şey yoktur. Gerçek, her zaman somuttur." (*İki Taktik*, Sol Yayınları, 5. baskı, s.100)

Lenin, 19. yüzyılın sonunda siyasal özgürlük sorunu Almanya'da önemini yitirdi demiyor, fakat "bu sorun pratikte sosyalizm sorunundan ayrılamaz" artık diyor. Bu bakışaçısının ne kadar özel bir önem taşıdığını tarihsel olayların sonraki seyri üzerinden daha iyi anlayabiliriz. 1918 Kasım'ında artık Alman burjuvazisinin safına geçmiş bulunan Alman sosyal-demokrasisi, tam da cumhuriyet sorununu pratikte sosyalizm sorunundan ayırarak, yani geçmişteki perspektifine ihanet ederek Alman Devrimi'ni boğmayı başarabildi. Ne var ki bütün bunları anlayabilmek için, küçük-burjuva demokratı değil de komünist olmak gerekir ki, zaten cehaleti tamamlayan asıl sorun da budur.

Otokratik soylular Rusyası ile bir burjuva cumhuriyet olan Türkiye'yi bu kadar kolay birbirine karıştıran TDKP-MK yayın organına, *İki Taktik*'ten bir kaç alıntı da biz verelim:

"Bir burjuva devrim, burjuva yani kapitalist toplumsal ve ekonomik sistem çerçevesinin dışına çıkmayan bir devrimdir. Burjuva devrim, kapitalist gelişmenin gereksinmelerini ifade eder ve kapitalizmin temellerini yıkmaktan çok uzaktır, tersi yönde bir etki yapar -bu temelleri genişletir ve derinleştirir. Onun için bu burjuva devrim yalnızca işçi sınıfının çıkarlarını değil, tüm burjuvazinin çıkarlarını da ifade eder." (s.49-50)

"Burjuva devrim, geçmişin kalıntılarını, (yalnızca otokrasiyi değil monarşiyi de içeren) feodal kalıntıları, en kararlı bir biçimde süpürüp atan, ve kapitalizmin en geniş, en özgür ve en hızlı bir biçimde gelişmesini en eksiksiz biçimde güvence altına alan bir altüst oluşun ta kendisidir." (s.51)

"Devrime karşı birleşenler, otokrasidir, saraydır, polistir, bürokrasidir, ordudur, ve bir avuç aristokrasidir. ... Üstelik, burjuvazi, bir bütün olarak, şimdi devrimden yanadır, özgürlük konusunda ateşli söylevler vermekte ve halk adına ve hatta devrim adına, giderek daha sık konuşmaktadır. Ama biz marksistler, ... burjuvazinin devrimi desteklemede tutarsız, çıkarcı ve korkak olduğunu biliyoruz. Burjuvazi dar, bencil çıkarları karşılanır karşılanmaz, tutarlı demokrasiye 'yüz çevirir çevirmez' (...) yığın halinde kaçınılmaz olarak karşı-devrime, otokrasiye yönelecek, devrime ve halka karşı dönecektir." (s.116-117)

Rusya'da burjuvazi ara bir sınıftı, Türkiye'de ise iktidardaki egemen sınıftır. Bu denli temel bir farkı gözden kaçırarak *İki Taktik*'ten Türkiye devrimi için "sağlam ilkelere dayalı" sözde sonuçlar ile "özgürlük mücadelesini büyük burjuvazinin ellerine terketmemek" üzerine temel bir ders çıkaran "öncü" bir partinin hali, ne içler acısı bir durumdur!

"... bu akımların hemen tümü, demokrasi bayrağını büyük burjuvazinin ellerine teslim ederek, kendileri de liberal bir muhalefet rolünü üstlendiler." Düşününüz ki, bunu bu baylar, 20 yıllık temel kusuru kendi içinde idealleştirilmiş bir "demokrasi mücadelesi"nin çerçevesini aşamamak olan Türkiye sol hareketi için söylüyorlar! Oysa bilmeleri gerekirdi ki, sermaye iktidarı koşullarında, "liberal sol muhalefet"in çizgisi, her zaman, tam da kendi başına idealleştirilen, pratikte sermaye iktidarının devrilmesi ve sosyalizm sorunundan koparılan bir "demokrasi mücadelesi" eksenine dayalıdır. Bu demokrasi mücahitleri, "İş-Ekmek-Özgürlük!" platformundan beri, gece gündüz "yaşasın demokrasi mücadelemiz" ayinleri düzenleyen "Devrimci Yol çevresi" kalıntıları ve her zaman "yüzyıllık demokrasi mücadelemiz" türküsünü çağıran Doğu Perinçek çevresi ile aynı genel kategoride yer aldıklarının farkında bile değiller.

Ve artık kavramaları gerekir ki, sermaye iktidarı koşullarında, demokrasi mücadelesi sözkonusu olduğunda, bir marksist devrimci ile bir liberal demokratı kesin çizgilerle birbirinden ayıran temel tartışma ekseni, bu mücadelenin önemsenmesi ya da küçümsenmesi değil, fakat onun nasıl bir genel perspektif içinde ele alındığıdır.

Lenin'in marksist devrimcinin sorunu ele alışına ilişkin olarak söyledikleri şunlardır: "Demokrasi sorununun marksist çözülmü, proletaryanın burjuvazinin devrilmesini ve kendi zaferini hazırlamak üzere, bütün demokratik kurumları ve bütün özlemleri kendi sınıf savaşımında seferber etmesidir."

İki Taktik'ten olur olmaz aktarmalar yapanların günümüz Türkiye'si için son derece anlamlı olan bu temel düşünceyi ısrarla görmezlikten gelmeleri bir rastlantı olabilir mi?

Rus emperyalizmi Çeçenistan batağında

Çeçenistan 13 bin kilometrekarelik yüzölçümlü, 1,2 milyon nüfuslu küçük bir Kuzey Kafkasya ülkesi. Devlet başkanı Dudayev 1991 yılında Çeçenistan'ın bağımsızlığını ilan etmişti.

Rusya devlet başkanı Yeltsin, 11 Aralık'ta, Çeçenistan'a 40 bin kişilik bir ordu yolladı. Bu müdahale Sovyetler Birliği'nin Afganistan'ı işgalinden bu yana girişilmiş en büyük saldırı durumundadır. Fakat bu küçük ülkenin sert bir direnişiyle karşı karşıya kalınmıştır. Başkent Grozny 20 Aralık'tan bu yana bombalanıyor. Sonuç; yüzlerce ölü, bini aşkın yaralı, onbin göçmen, harabeye dönen kent ve yanan boru hatları...

Açıktır ki bu müdahalede sözkonusu olan Rus emperyalizminin ekonomik ve politik çıkarlarıdır. Çeçenistan birleşik devletler topluluğunu terkeden ilk cumhuriyettir. Bu, 100'ü aşkın halkıyla ve özellikle Kafkasya'da sayıca kalabalık bölge cumhuriyetleri ile Rus emperyalizmi için egemenlik alanının dağılmasının önünü açabilecek bir tehlike demektir. Öte yandan Çeçenistan ekonomik açıdan önemli bir ülkedir. Petrol ve rafinerileriyle olduğu kadar ekonomik bakımdan transit bir ülke olarak önem taşımaktadır. Rusya'yı Transkafkasyaya birleştiren tek demiryolu bu ülkeden geçmektedir. Hazar Denizi'ndeki petrolü ve gazı taşıyan boru hatları Çeçenistan üzerinden Karadeniz limanı Navorassijk'e ulaşmaktadır.

Moskova, üretime yeni geçecek yatakların petrolünü taşıyacak yeni boru hatlarının (ki bunları içinde Azerbaycan'daki ABD tekeli Amoco'ya ait olanlar da var) Türkiye üzerinden değil, fakat Rusya üzerinden geçmesini istiyor. Bağımsız bir Çeçenistan ise böyle bir hesabın boşa çıkması anlamına gelecektir.

ABD dışişleri bakanı Christopher, "Rusya yapmak zorunda olduğu şeyi yaptı", diyerek Rus saldırısına açıkça destek sunmasında şaşılacak hiçbir şey yok. ABD başkan yardımcısı Albert Gore, Aralık ortasında, yani Rus birliklerinin Çeçenistan'a girdiği günlerde Moskova"daydı. Ekonomik-teknik işbirliği üzerine pazarlıklar yapıyorlardı. Bu pazarlığın başlacı konularından birisi Çeçenistan üzerinden Novorossjsk'e gidecek ve muhtemelen de %50'si ABD tekeli Chevron tarafından finanse edilecek olan yeni petrol boru hattı idi.

Böylece ABD ve Rusya kirli ortak çıkarlarını dayatıp uygulamaya çalışırlarken, bölgede savaşa karşı bir direniş hattı oluşuyor. Çeçen halkının kararlı direnişine komşu İnguş ve Dağıstan Cumhuriyetlerinden mücadeleci bir destek veriliyor. Hatta Çeçenistan'a gönderilen Rus generallerinden birisi halka ateş açma emrine karşı çıkabiliyor

Moskova'da yapılan bir ankete göre, halkın %69,9'u Çeçenistan'a yapılan saldırıya karşı çıkmaktadır. Gösteri yasağına rağmen müdahaleye karşı bini aşkın insanın katıldığı bir gösteri düzenlendi.

ABD kendi çıkarları için bu ülkenin bir kan gölüne çevrilmesine açık destek sunarken, sömürgeci Türk devleti de herzamanki gibi son derece ikiyüzlü bir tutumla işgale karşı çıktı. 15 milyonluk Kürt halkının ulusal özgürlük mücadelesini boğmak için kirli ve iğrenç bir savaş yürüten sömürgeci devlet, tam bir utanmazlıkla bir milyonluk Çeçenistan'ın ulusal haklarının savunuculuğuna soyundu.

EKİM Gençliği

9. Sayı (Ocak '95) ÇIKTI

* '95 Yılını Kazanmak
* Sermaye Sivil Faşist Terör Çetelerini Yeniden Piyasaya Saldı
  Faşist Saldırılar ve Devrimci Perspektif
* Üniversitelerde Faşist Saldırılar Yoğunlaşıyor
* Faşist Disiplin Yönetmeliğine Hayır!
* Öğrenci Gençlik Hareketinde Yeni Bir Olgu: Otonom Örgülenmeler
* Demokratik Lise Kurultayı Yapıldı
* Sömürü Çarkında Çocuk İşçiler
* Gençliği Kazanmak İçin Daha Etkin Bir Çaba!
* Öğrenci Yurtlarının Mücadeledeki Yeri
* Müzik Sanatı ve Devrimci Mücadele
* Gençlik İşçi Sınıfının Mücadele Saflarına!

Bir emperyalist ittifak: Avrupa Birliği

9-10 Aralık tarihleri arasında Avrupa Birliği'ne üye 12 ülkenin katıldığı Avrupa Birliği Zirve Toplantısı Almanya'nın Essen kentinde gerçekleştirildi.

Kapatılan yollar, polis barikatları, devriye otoları, helikopterler, didik didik aranan özel otomobiller ve 8 bin polis, kente iki gün hakim olan manzaraydı.

Bonn Hükümeti bu toplantı için 5,5 milyon mark, Essen kenti ise 1,2 milyon mark ayırmıştı. Öte yandan Mercedes, Audi, açılış partisini düzenleyen Telekom'un yanısıra IBM, Lufthansa, Simens vb. tekeller de hizmet vermede yarıştılar. Sadece zirveyi izlemeye gelen 2.900 gazeteciye ayrılan stüdyolar için 7,5 milyon mark harcandı.

Burjuva medyadaki "Otonomlar ve Kürtler geliyor" propagandalarına ve "Anti-Avrupa Birliği" yürüyüşünün Anayasa Mahkemesince yasaklanmasına rağmen, iki bin kişilik bir kitle karşı gösteri için toplandı. Polis Avrupa Birliği karşıtı bu kitleyi saatlerce çember içine alıp bekletti. Ardından bini aşkın gösterici gözaltına alındı. Bu İkinci Dünya Savaşından bu yana gerçekleşen en kitlesel gözaltıydı.

Zirve'deki tartışmalar; Avrupa Birliği'nin Asya ve Amerika'ya karşı rekabet yeteneğini geliştirmesine bağlı olarak bugün Avrupa'da %11'lerde seyreden işsizliğin %7'lere düşürülmesi, Avrupa polisinin oluşturulması ve Avrupa Birliği'nin Doğu Avrupa'ya açılımları konularını içeriyordu. Ancak zirveden hiçbir önemli karar çıkmadı, kararlar gelecek yıllara ertelendi. Kısacası sonuç tam bir fiyasko idi.

Aralık ayının ilk haftasında, yine bu aynı kentte, sayıları yüzü bulan Avrupalı tekel şefleri biraraya geldiler. Bu toplantı, 9-10 Aralık'ta düzenlenecek Avrupa Birliği Zirve Toplantısının amaçlarının daha önceden belirlenmesi için düzenlenmişti. Bu da Avrupa Birliği politikasının kimler tarafından belirlendiğini açık bir biçimde ortaya koymaktadır.

Hemen tüm tekeller aşırı üretimden doğan kriz nedeniyle kendi bünyelerinde kapsamlı değişiklikler planlıyorlar. Zira Avrupalı tekeller dünya pazarlarından pay kapma mücadelesinde, özellikle Asya kıtasında Japon tekellerinin gerisinde kalmışlardır. Dünya pazarlarında 100 büyük tekelden 45'i Avrupalılara aitken, bu sayı bugün 37'ye düşmüştür.

Avrupalı tekeller, azami kar savaşında en büyük paya konabilmek amacıyla, kendi aralarındaki birliği ve içpazarı sağlamlaştırmak için 1993 yılında Maastrich Sözleşmesini imzaladılar. Bu sözleşmeyle üçlü bir düzenlemeye gittiler: Ekonomi ve Para Birliği (EG), ortak güvenlik ve dış politika (GASP), hukuk ve iç politika. Böylece Avrupa'da 350 milyona varan nüfusluyla dünya ticaretinin %40'ını elinde tutan modern bir ekonomik pazar oluştu.

Kapitalist ulusal devletler topluluğu olarak Avrupa Birliği, hiçbir şekilde emekçilerin haklarını savunmadı ve savunması da mümkün değildir. Avrupa'da halen sayıları resmi rakamlara göre 17 milyonun üzerinde bir işsizler ordusu bulunmaktadır ve bu rakam giderek büyümektedir. Her beş gençten biri işsizlik akibetiyle yüzyüz bulunmaktadır. Bu ittifakın emekçilere verebileceği hiçbir şey yoktur. İşçi sınıfı kapitalist ittifakın bütün gerici sonuçlarına karşı mücadele etmek zorundadır.

Fakat öte yandan, üretim sürecinin evrenselleşmesi, sosyalizmin maddi koşullarının bir üst boyutta daha da olgunlaşması demektir. Tüm çelişkili ve çatışmalı yapısına rağmen, kapitalizm dünya ölçüsünde gitgide daha derinlemesine bir organik içiçe geçmişliği yaşıyor. Bunun kendisi, işçi sınıfının uluslararası sermayeye karşı ortak mücadelesinin koşullarının giderek daha da olgunlaştığı anlamına gelmektedir. Değişik ülkelerden işçiler tek bir sınıfın üyeleri olarak uluslararası sermayenin karşısına dikilmek için bugün düne göre çok daha elverişli koşullara sahiptirler.

Gürcan GÜVEN

Okurlardan / Yoldaşlardan...

Bakırköy Sümerbank işçileri direniyor

İstanbul Bakırköy'de kurulu olan Sümerbank, 1.200 işçinin çalıştığı bir kamu kuruluşudur. Sermayenin özelleştirme saldırısının ilk hedefleri arasında bulunan bu fabrikada üretim, işçilerin deyimiyle "yok denecek düzeydedir." İşçilerin iki aydan beri aylıkları ödenmemiş. İşçilerin maaşlarını ödemeyen, üretimi bilinçli olarak düşük tutan Sümerbank patronları, "zarar ediyoruz, üretim bile yapamıyoruz, işçilerin maaşlarını ödeyemiyoruz" şeklinde bir demagoji ile özelleştirme saldırısına kendilerince haklı zemin yaratmaya çalışıyorlar. Öte yandan işçilerin dikkatlerini ve tepkilerini maaşlarda, tazminatlarda yoğunlaştırmaya çalışıyorlar. Böylece, özelleştirme saldırısına karşı tepkilerin gelişmesini engellemek ya da zayıflamak istiyorlar. Bu konuda bir hayli başarılı olduklarını söylemek de mümkündür. Bir işçinin deyişiyle "iki aydan beri maaşların ödenmemesi, özelleştirmeyi unutturmuş, adeta sorun aylıkların ödenip ödenmemesiyle sınırlanmıştır".

Sümerbank işçileri aylıkların ödenmemesine ve özelleştirme saldırısına karşı bir eylem programı hazırladılar. Bu program dahilinde 13 Aralık günü bir eylem gerçekleştirdiler. Daha önceki bir tarihte yapılması kararlaştırılan bu eylem, Şubeler Platformu'nun, eylemin daha güçlü olması için destek vaadi üzerine 13 Aralık'a alınmıştı. Ancak Şubeler Platformu'ndan vaadedilen katılım olmadı. Sadece arabalara binilerek, Taksim Atatürk Kültür Merkezi'nin binasına yürünerek, orada yapılacak bir konuşma ile (basın açıklaması) eylem bitirilecekti. Kültür Merkezi önüne gidildiğinde polis her tarafı tutmuştu. Arabaların durmasına izin vermeyince Teksifin önüne gidildi. 350-400 kişiyi bulan bir kitle burada toplandı. Şubeler Platformu'ndan bir sendikacı ile Sümerbank temsilcisi birer konuşma yaptılar. Konuşmalar sık sık "Kahrolsun Ücretli Kölelik Düzeni!", "İşçi-Memur Elele, Genel Greve!", "İşçiyiz, Haklıyız, Kazanacağız!", "KİT'ler Bizimdir, Satılamaz!", "Kahrolsun Sendika Ağaları!" vb. sloganlarla kesildi. Konuşmalardan sonra işçiler fabrikaya döndüler

Seyit Erdem/İstanbul

Cemtaş direnişinin dersleri

Bir ayı aşkın bir süre direnen Cemtaş işçileri, 23 Kasım'da yaptıkları bir basın açıklamasıyla direnişlerini sona erdirdiler. Cemtaş direnişinden çıkarılan dersleri, bu direnişi yaşayan işçiler ve sınıf kardeşleri gelecek direnişlerde mutlaka birer silaha dönüştürecekler, sermaye sınıfına ve onun şu ya da bu temsilcisine karşı ateşleyeceklerdir.

Cemtaş işçileri, direnişleri boyunca, kapitalist sistemin çarkının nasıl döndüğünü, bu çark içinde sermaye sahibi patronlar ile jandarmanın ve sendika bürokratlarının nasıl bir cephe oluşturduklarını canlı bir biçimde gördüler. Cemtaş işçileri direnişin daha ikinci haftasında bu cephenin açık saldırılarıyla karşı karşıya gelmeye ve bunu bilince çıkarmaya başladılar. Ancak, bu cepheyi zorlayarak yaracak bir hamleyi de gerçekleştiremediler.

Direnişin zayıflıklarını değerlendirirken sermaye cephesinin baskısını ve sendika bürokratlarının teslimiyetçi tutumunu bir yana bırakıyoruz. Zira direniş bunlara rağmen gerçekleştirilebildiğinde gerçek bir direniş olabilir. Zayıflıkları besleyen etkenler arasında en belirleyici olanlardan biri, direnişin, örgütlenme çalışmalarının henüz tamamlanmadığı bir aşamada ve bir eylem programından yoksun olarak başlamasıdır. Direnişin, A.Taşçı'nın fiili saldırısına karşı gösterilen bir tepkiyle gelişmesi sonucu savaş alanına yeterli hazırlık ve donanımdan yoksun olarak çıkılmıştır. Bu, direnişçileri, saldırıları karşılayabilmenin ve mücadeleyi kazanabilmenin tek yolu olan, zayıflıkları sıcak mücadele içinde aşmak zorunluluğuyla yüzyüze getirmiştir. Direniş içerisinde eksikliklerin giderilememesi bu saldırılar karşısında gerilemeyi getirmiştir. Önder konumundaki öncü işçilerde olan kararsızlık ve irade eksikliği ile "bekle gör" tutumu, süreç içerisinde içeriden çözülmeye yol açmıştır. Çadır kurma, eğitim toplantıları yapma, dayanışma komiteleri oluşturma, aileleri direnişe katma, sendika şube ve işyerlerini harekete geçirme gibi sorunlar yeterince dikkate alınmamıştır. Direniş komitesi kendi içinde kararlı ve militan bir önderlik yeteneği ortaya koyamamış, bu durum kitlede pasif bir beklemeci tutumun

gelişmesine neden olmuştur. Komitedeki işçiler jandarma baskısına karşı militan bir tavır yerine diyaloğu tercih etmişlerdir. Bu, daha geri bilinçli kitlede jandarmanın yeri ve konumu konusunda yanılsamalara yolaçmıştır.

Sermaye sınıfı bir cephe olarak hareket ediyor. Devletiyle, siyasal partileriyle, basınıyla, medyasıyla... İşçi sınıfı da bir karşı cephe olarak seferber olmalı, bu savaşımda kendi ihtilalci kurmayını yaratarak nihai zaferi kucaklamalıdırlar.

Sevin Coşkun

İlerici-devrimci basına yönelik saldırılara karşı sesimizi yükseltelim!

"... Devlet sermaye basınına yüz milyarlarca liralık teşvik ve her türlü desteği dağıtırken; diğer yandan bazı gazete ve dergilere de yüzlerce yıllık hapis cezaları, milyarlarca liralık para cezaları, tüm sayıları için toplatmalar dağıtıyor, çalışanlarını gözaltına alıyor, yazarlarını hapse atıyor, dağıtımını engelliyor, okurlarını bile tehdit ediyor. Bunda da şaşılacak bir şey yok. Çünkü, bu bahsettiğimiz gazete ve dergiler sermaye sınıfının değil işçi ve emekçilerin çıkarlarını savunan, Kürt halkına karşı sürdürülen kirli savaşa karşı çıkan devrimci ve sosyalist yayınlardır.

Özgür Ülke gazetesi de, devrimci yayınlardan biridir. Sermaye basını işçi eylemlerine ve taleplerine yalanlarla, karalamalarla saldırırken, ***Özgür Ülke*** destek vermiş, devletin emekçilere her türlü saldırılarına karşı çıkmıştır. Mücadeleci işçi ve emekçiler ile, devrimciler ve komünistler üzerinde estirilen devlet terörüne karşı durmuştur. Özellikle de, Kürt halkı ve onun ulusal kurtuluş mücadelesine karşı üzerine düşen destek görevini yerine getirmiştir. Devlet, işçilerin, emekçilerin ve ezilen Kürt halkının sesi olan ***Özgür Ülke***'yi susturabilmek için son çare olarak binalarını bombalamayı denedi.

İşçiler, emekçiler, gençler artık sesimize sahip çıkalım! ***Özgür Ülke*** ve tüm devrimci-sosyalist basına yapılan saldırılara karşı sesimizi yükseltelim!"

EKİM Ankara İl Örgütü'nün Özgür Ülke'nin bombalanması üzerine dağıttığı bildiriden...

Üretimden gelen gücümüzü kullanalım!

"Darsa Tekstil İşçileri;

Dün diğer fabrikalarda yaşanan saldırılar bugün size yönelmiştir. Sizleri sekiz saat yoğun bir tempoyla çalıştıran, gece yarılarına kadar "zorunlu mesai" ile sömürüyü katmerleştiren, hiçbir sosyal hakkınızı da vermeden muazzam karlar elde eden Darsa Tekstil işvereni diğer sınıfdaşları (işverenler) gibi en insani taleplerinize karşı alçakça bir saldırganlıkla cevap vermiştir. Sendikalaşmak, sosyal haklarınızı istemek sizin en doğal hakkınızdır. Kendi sefil kar emelleri için sizin en doğal taleplerinize tahammül edemeyen işverenin saldırılarına sizler tahammül edecek misiniz? Sizlerin çıkarları için sendikal mücadeleye öncülük eden arkadaşlarınızı işten atarak sizlere gözdağı vermek isteyen işverene siz de arkadaşlarınıza sahip çıkarak güç ve kararlılığınızı göstermek zorundasınız. Darsa Tekstil işvereninin özelde yedi tane arkadaşınıza genelde hepinize yönelik bu alçakça saldırısını ya üretimden gelen gücünüzle karşı koyarak onurluca mücadelenizi yükselteceksiniz, ya da mevcut durumdan daha da kötü çalışma koşullarına mahkum edileceksiniz, oyunun kuralı budur

Başlattığınız hak alma kavgasını zaferle taçlandırmak için ilk başta alacağmız tutum eylemin sonucunu belirleyecek kadar önemlidir. Sendikacıların reformist, uzlaşmacı öğütlerine aldanarak "yemek boykotu, çay boykotu" ile ne hak kazanabilirsiniz, ne atılan yedi arkadaşınızı geri aldırabilirsiniz. Sizin en büyük silahınız üretimden gelen gücünüzdür. Ancak üretimi durdurarak saldırıları geri püskürtebilir, haklarınızı alabilirsiniz. İşverenlerin tehditlerinden çekinerek arkadaşlarınıza sahip çıkmaz, başlattığınız mücadeleyi kararlıca sürdürmezseniz, bu çalışma koşullarınızın daha da ağırlaşması, kölelik zincirlerinizin daha da sıkılması anlamına gelecektir. Cemtaş işçilerini örnek alın. Defalarca asker ve polisin saldırısına uğradılar, işkence gördüler, kurşunlandılar, ama "ya hepimiz ya hiçbirimiz" dediler, arkadaşlarını yalnız bırakmadılar. Onursuzluğa teslim olmak yerine onurluca dövüşerek yenildiler. Şimdi direniş bayrağı sizlerin elindedir. Diğer fabrikalarda yaşanan direnişlerden de ders çıkararak direniş barikatınızı daha sağlam kurmalısınız...

Darsa Tekstil işçileri; biz komünistler onurlu mücadelenizde sonuna kadar sizin yanınızda olacağız!"

EKİM Topkapı Bölge Örgütü'nün direnişçi Darsa işçilerine yönelik 12 Aralık tarihli bildirisinden...

Okurlardan / Yoldaşlardan...

Küba Devrimi 36 yaşında

Devrimcinin görevi devrim yapmaktır

Fidel CASTRO

Bir çok Latin Amerika ülkesinde devrime uygun şartlar, yurdumuzda varolmuş olanlardan kıyaslanmayacak kadar iyidir. Aç ve çileden çıkmış kitlelerin, kendilerini Tarih'e sokacak gediği bekledikleri, monopollerle oligarşiler tarafından yağma edilip yıkıldığı Latin Amerika ülkeleri vardır.

Devrimcilerin görevi bu gediği açmaktır. Devrimcinin görevi sadece nazariyatı incelemek değildir. Devrimcinin görevi, Devrim'in pratik gerçeklerini unutarak teorik bilgilere dalmasını hedef tutmaz. Devrimcilerin görevi bir hayat anlayışının, tarihin ve devrimci toplumun kanısını sadece öğrenmek, bilmek ve hissetmeyi hedef tutmaz. Onların görevi, aynı zamanda bu fikirleri başarıya götürecek yol, taktik ve stratejinin kanısına da sahip olmaktır.

Devrimcilerin görevi budur, yolların kendi kendilerine açıldıklarını ya da sömürücü rejimlerin mucize yollu kendi kendilerine yok olmasını görmek için çıkmaz ayın son çarşambasını beklemek değil.

Özellikle şu anda, devrimcilerin görevi dünyada kuvvetler arasındaki ilişkilerde meydana gelen değişiklikleri kavrayıp anlamak ve bu değişikliklerin, ulusların mücadelesini kolaylaştırdığını anlamaktır. Latin Amerika devrimcilerinin görevi, yeni kuvvetler arası ilişkinin Latin Amerika'da devrimler mucizesini meydana getirmesini beklemek değil, bu yeni kuvvetler ilişkisi içinde devrimci hareketi destekleyen herşeyden yetenekli şekilde yararlanmaktır! Bu, yeteri kadar açık ve şüphe götürmez bir sorundur.

Eğer elverişli şartlar kaybolursa, eğer şanslar harcanırsa, eğer şartlardan gerektiği kadar yararlanılmazsa, bu, ne kimsenin, ne herhangi bir partinin, ne de herhangi bir Devrimci hükümetin hatası olur. Bu her ülkedeki devrimcilerin hatası olur, çünkü her ülkedeki devrimi yapmak görevi onlara düşmektedir.

Eğer Devrim'i biz yapmasa idik, bizim yerimize kim yapacaktı? Bunu yaptık ve arkasından elverişli şartların yardımını, kuvvetler arasındaki ilişki değişikliğinin olağanüstü avantajını ve Sovyetler Birliği ile bütün sosyalist kampın desteğini bulduk.

Tecrübe ve kanı olarak biliyoruz ki, Küba halkının yaptığını yapan her halk, kuşkusuz olarak Sovyetler Birliği'nin ve sosyalist kampın desteğine sahip olacaktır. Devrimciler nerede görevlerini yerine getirmeyi bilmezlerse, halkların önünde tek sorumlu, Tarihin önünde tek sorumlu onlar olacaktır, çünkü karar verip eyleme geçmeleri gerekenler onlardır. Küba devriminin, bu kıtadaki bir çok ülkede açtığı mücadele perspektiflerinden bu kanıyı, bu mutlak inancı doğrulamaktan başka bir şey yapamayız. Biliyoruz ki, Küba devriminin yolu, tecrübe ve örneği, uygun biçimde anlaşıldıkları takdirde diğer Latin Amerika halkları için de çok yararlı olacaktır.

Latin Amerika'da durum nedir? Kriz içinde bulunan ve devrimin kaçınılmaz olduğu bir kıtanın durumu

Latin Amerika'dan ve genel olarak devrimden sözederken şartların, bütün ülkelerde aynı olduğunu düşünmüyoruz. Bazılarında belirli bir politik istikrar, diğer ülkelere oranda daha büyük bir istikrar ve farklı bir ekonomik durum görüyoruz. Oligarşilerin sömürülen kitleler üzerinde demir bir eli zorla kabul ettirdikleri ve bütün yolların halk için kapalı bulunduğu ülkeleri kastediyoruz.

Herşeye rağmen Latin Amerika'nın genel durumu, nüfusun kaynaklara nazaran daha fazla bir hızla arttığı ve bunun sonucu olarak fakirliğin durmadan arttığı bir ülkenin durumudur. Piyasadaki fiyatlar, durmadan düşen ilkel maddeler ve tarım ürünleri ile ithal maddeleri fiyatlarının her zaman daha yüksek olduğu üretici bir kıta. Kitlelerin gitgide daha açık bir bilinç kazandığı ve politik krizlerin hayret verici bir hızla birbirini izlediği bir kıta.

Arjantin, Peru, Ekvator, Kolombiya, Guetamala, Paraguay, Nikaragua ve diğer ülkeleri ilgilendiren haberleri okudunuz. İlerleme İçin Birlik, çeşitli nedenlerden ötürü kriz geçirmektedir. Emperyalistler oligarşilere, oligarşiler emperyalistlere şantaj yapmaya çalışıyor.

Emperyalistler onlara: "Reformlar yapmazsanız komünizm gelir" diyorlar. Olgarşiler de şu karşılığı veriyor: "Eğer para vermezseniz komünizm gelir" (...)

26 Temmuz 1963'te La Havana'da Moncado taarruzunun yıldönümü dolayısıyla yaptığı konuşmadan...